

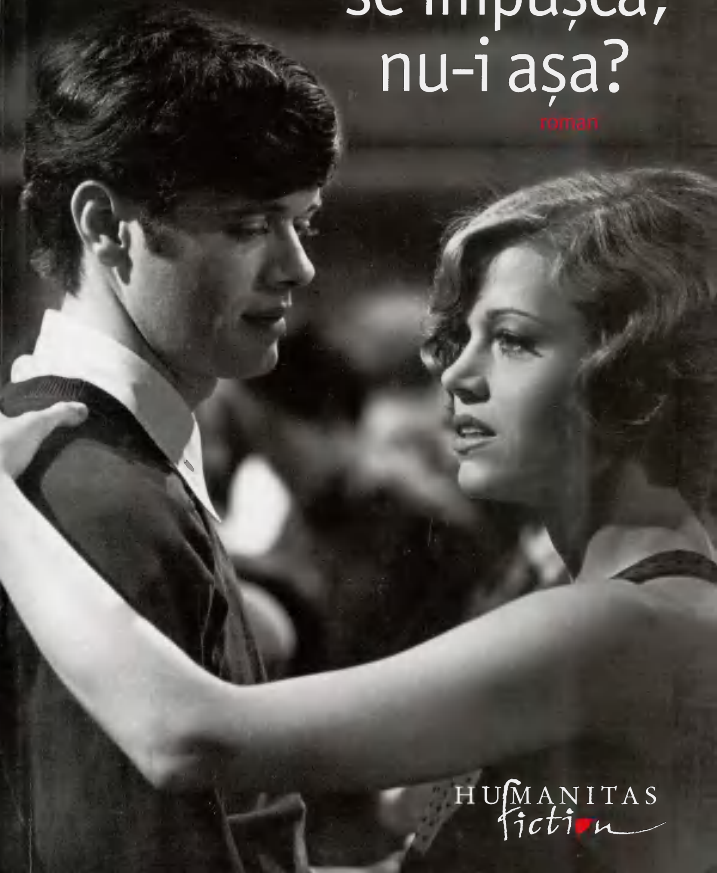

Raftul
Denisei

Horace McCoy

Și caii se împușcă, nu-i așa?

roman

HUMANITAS
fiction

În America anilor '30, în plină recesiune economică, oamenii nu se dau înapoi de la nimic pentru a scăpa din mizerie. Nebunia maratoanelor de dans, care cuprinsese întreaga țară, părea o modalitate simplă de a câștiga banii necesari supraviețuirii. Numai că în spatele acestor concursuri pândea competiția nemiloasă și violența fără limite. În *Și câți se împușcă, nu-i așa?*, un roman clasic al literaturii americane, doi actori aspiranți, nereușind să-și găsească o slujbă în industria filmului și împinși de disperare, se înscriu la un maraton de dans, conso-lându-se cu ideea că vor avea mâncare și adăpost pe gratis. Încet-încet, maratonul se transformă într-o probă infernală de rezistență. La capătul puterilor și al voinței de supraviețuire, Gloria, eroina romanului, îi cere partenerului ei – vocea narativă a cărții – să-i facă un ultim serviciu.

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

HORACE McCOY

Și caii se împușcă,
nu-i așa?

Traducere din engleză de
DAN CROITORU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mona Antohi
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Patricia Rădulescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Monitorul Oficial R.A.

HORACE McCOY
THEY SHOOT HORSES, DON'T THEY?
Copyright © 1935 Horace McCoy
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească

ISBN 978-973-689-495-4
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

Inculpatul să se ridice în picioare...

...capitolul unu

M-am ridicat. Pentru o clipă, imaginea Gloriei mi-a trecut prin fața ochilor și am revăzut-o acolo, pe banca de pe debarcader. Glonțul tocmai o lovise într-o parte a capului; sângele nici măcar nu începuse să curgă. Străfulgerarea împușcăturii încă îi mai ilumina chipul. Totul fusese atât de simplu. Era complet destinsă, complet liniștită. Impactul glonțului îi răsucise un pic capul; n-o vedeam chiar perfect din profil, dar îi zăream suficient de mult din buze și din față ca să-mi dau seama că zâmbea. Procurorul s-a înșelat când a spus juriului că a murit în chinuri, fără nici un prieten alături, doar cu ucigașul ei nemilos, singură în noaptea neagră, la marginea Pacificului. S-a înșelat cu desăvârșire. N-a murit în chinuri. Era destinsă, liniștită și zâmbea. Și era prima dată când o văzusem zâmbind. Atunci cum să fi murit în chinuri? Și nu era adevărat că n-avusese nici un prieten alături.

Eu eram prietenul ei cel mai bun. Eram singurul ei prieten. Atunci cum să fi murit fără nici un prieten alături?

**...există vreun temei legal pentru care
sentința să nu poată fi pronunțată?**

...capitolul doi

Ce-aș putea să zic?... Toată lumea din sală știa că eu o omorâsem, iar singura persoană care ar fi putut să mă mai ajute în vreun fel era moartă la rându-i. Așa că nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă uit la judecător și să clatin din cap. Nu puteam să dovedesc nimic.

— Cere clemența tribunalului, mi-a zis Epstein, avocatul din oficiu care mă reprezenta.

— Ați spus ceva? a-ntrebat judecătorul.

— Onorată instanță, a zis Epstein, implorăm clemența tribunalului. Băiatul acesta recunoaște că a omorât-o pe victimă, dar trebuie să spunem că-i făcea un serviciu...

Judecătorul a izbit cu ciocanul în pupitru, cu ochii-n ochii mei.

Constatând că nu există nici un temei legal pentru care sentința să nu poată fi pronunțată fără întârziere...

Mișto cum o cunoscusem pe Gloria. Și ea încerca să obțină un rol de figurație în filme, dar asta am aflat-o abia mai târziu. Mergeam pe Melrose Avenue, după ce ieșisem de la studiourile Paramount, când am auzit pe cineva strigând „Hei! Hei!“, așa că m-am întors și am văzut-o alergând spre mine și făcând semn cu mâna. M-am oprit și i-am făcut semn la rândul meu. Când a ajuns lângă mine, rămăsese fără suflu și era extraordinar de agitată, și atunci mi-am dat seama că n-o cunoșteam.

— Naiba să-l ia de autobuz, a șuiert.

M-am uitat în jur și am văzut un autobuz care ne depășise și se îndrepta acum spre Western Avenue.

— A, am zis, am crezut că mie-mi făceai semn...

— Păi de ce ți-aș fi făcut semn ție? m-a întrebat.

Am râs.

— Nu știi. Mergi în direcția mea?

— Dacă stau bine să mă gândesc, aș putea să merg și pe jos până la Western Avenue.

Și am luat-o amândoi pe jos într-acolo.

Așa a-nceput totul, și-acum mi se pare atât de straniu. Nu-nțeleg absolut deloc cum s-a-ntâmplat. Mi-am tot bătut capul și tot nu pricep. N-am comis nici o crimă. Încerc și eu să fac cuiva un serviciu și tot pe mine o să mă omoare. *Pentru că e clar c-o să mă omoare. Știu exact ce-o să spună*

judcătorul. Numai când mă uit la el, și-mi dau seama imediat că o să se bucure s-o spună. Numai după cum îi simt pe cei din sală, și știu că o să se bucure când o să-l audă spunând-o.

Uite, spre exemplu, dimineața aia când am cunoscut-o pe Gloria. Nu mă simțeam prea în formă; mai eram încă un pic bolnav, dar tot m-am dus la studiourile Paramount, pentru că von Sternberg făcea un film cu ruși și mi-am zis că poate o să capăt un angajament. Chiar m-am întrebat ce poate fi mai frumos decât să lucrez pentru von Sternberg, sau pentru Mamoulian ori Boleslawsky, adică, după ce că o să am privilegiul să-l văd pe platou, să învăț și eu meserie, chestii de structură, ritm și unghiuri de filmare și să mai și fiu plătit pentru asta. Așa că m-am dus la Paramount.

N-am putut să mă strecur înăuntru, așa că am ars-o prin fața clădirii până pe la prânz, când unul dintre asistenții lui a ieșit ca să se ducă la masă. M-am luat după el și l-am întrebat dacă e vreo șansă să intru și eu în ambianța epocii.

— Nu, nici o șansă, mi-a tăiat-o el, adăugând că von Sternberg e foarte selectiv când vine vorba de cei din ambianță.

Asta a fost o replică de căcat, dar mi-am dat seama ce-i trece prin cap pentru că știam cum arătau hainele mele — vai de mama lor.

— Păi, nu e un film de epocă? l-am întrebat.

— Toți figuranții ne sunt trimiși direct prin Centrală, mi-a zis, după care m-a lăsat baltă...

Nu trebuia să ajung undeva anume; așa că mă-nvârteam pe străzi în Rolls-Royce-ul meu, în timp ce oamenii mă arătau cu degetul și ziceau că sunt cel mai mare regizor din lume, când am auzit-o pe Gloria țipând. Așa că vedeți cum se-ntâmplă chestiile astea?

Așa că am mers pe Melrose până la intersecția cu Western și am apucat să ne cunoaștem; iar când am dat în Western, știam deja că se numea Gloria Beatty, că făcea figurație în filme și că pe moment nici ei nu-i mergea prea strălucit; ea în schimb nu știa prea multe despre mine. Mi-a plăcut tare mult de ea.

Împărțea o cămăruță cu alți oameni, pe undeva pe lângă Beverly, iar eu locuiam la numai câteva străzi distanță, așa că am revăzut-o în aceeași seară. În seara aia a început totul, dar nici măcar acum nu pot să zic cu mâna pe inimă că-mi pare rău că m-am dus la întâlnirea cu ea. Aveam la mine vreo șapte dolari pe care-i câștigasem servind sifon într-o prăvălie (de fapt, țineam locul unui prieten. Lăsase o fată gravidă și trebuise s-o ducă până în Santa Monica ca să-și facă un chiuretaj), și am întrebat-o ce prefera, să mergem la film sau să stăm pe o bancă, în parc.

— În care parc? m-a întrebat.

— E unul chiar acolo, foarte aproape, i-am zis.

— Bine, mi-a zis. Oricum mi-e silă de câte filme am văzut. Să mor dacă nu joc eu mai bine decât multe din cucoanele alea... Hai să stăm pe-o bancă și să urâm pe toată lumea...

M-am bucurat că a vrut să meargă-n parc. Tot timpul arăta frumos acolo. Era un loc minunat de stat pe-o bancă. Foarte mic, mai degrabă un scuar, dar umbrit și foarte liniștit, plin de tufe dese. Era înconjurat de palmieri înalți de cincisprezece-douăzeci de metri, care se terminau brusc într-un mănunchi mare de frunze. Imediat ce intrai în parc, te cuprindea o senzație de siguranță. Adesea îmi ziceam că palmierii ăia sunt de fapt santinele cu niște coifuri

grotești pe cap: santinelele mele particulare, păzindu-mi insula particulară...

Era un loc minunat de stat pe-o bancă. Dacă te uital printre palmieri, puteai să vezi mulțimea de clădiri, siluele voluminoase și pătrătoase ale blocurilor, cu reclamele lor luminoase pe acoperiș, înroșind cerul de deasupra și tot ce se afla dedesubt. Dar, dacă voiai să scapi de imaginile astea, n-aveai decât să te uiți fix la ele până când începeau să se estompeze. Și uite-așa le alungai din peisaj dacă aveai chef...

— Niciodată n-am prea băgat în seamă locul ăsta, a zis Gloria.

— Mie-mi place, am zis, scoțându-mi haina și întinzând-o pe iarbă ca să poată sta pe ea. Vin aici de trei-patru ori pe săptămână.

— Păi, atunci, chiar că-ți place, mi-a zis și s-a așezat pe haină.

— De când ești la Hollywood? am întrebat-o.

— Cam de un an. Am făcut deja figurație în patru filme. Aș fi făcut eu în mai multe, dar nu pot să ajung pe lista Centralei.

— Nici eu, i-am mărturisit.

Dacă nu erai pe lista Biroului Central de Casting, nu prea aveai nici o șansă. Studiourile mari sunau la Centrală și ziceau că au nevoie de patru suedeze, de șase grecoalice, de două țărânci din Boemia sau de șase mari ducese, iar Centrala se ocupa să rezolve chestia. Puteam să-mi închipui de ce Gloria nu reușise să ajungă pe lista Centralei. Era prea blondă și prea micuță, unde mai pui că părea și cam bătrână. Cu niște haine ca lumea pe ea, ar fi fost mai atrăgătoare, dar nici atunci n-aș fi zis că-i o frumusețe.

— Ți-ai făcut și tu vreo relație, cineva care să te ajute?

— În branșa asta, de unde să știi cine-o să te-ajute? a replicat ea. Azi ești electrician de platou, mâine te-au făcut mare producător. Poate doar să sar din mers în mașina vreunuia ca să sper și eu la un rol mai serios. Oricum, nu știu dacă ar putea să mă ajute vreun actor celebru; mai degrabă o actriță celebră. Din ce văd în ultima vreme, mai că-mi vine să zic că am apelat la sexul greșit ca să ajung...

— Da' cum ai ajuns la Hollywood? am întrebat-o.

— Ah, nu mai știu nici eu, mi-a răspuns după câteva clipe, dar orice e mai bine decât ce-am trăit acasă.

Am întrebat-o unde era asta.

— În Texas. West Texas¹. Ai ajuns vreodată pe-acolo?

— Nu, i-am spus, eu sunt din Arkansas.

— E, păi West Texas e o mare țeapă. Locuiam cu mătușă-mea și cu unchiu-meu. El muncea ca frânar la o cale ferată. Nu-l vedeam decât o dată sau de două ori pe săptămână, slavă Domnului...

După care n-a mai zis nimic, doar se uita la haloul roșiatic al blocurilor din jurul parcului.

— Măcar aveai o casă, am spus.

— Așa-i zici tu. Eu i-aș spune altfel. Când era acasă, unchiu-meu se dădea la mine non-stop, iar când era plecat, eu și cu mătușă-mea ne luam în bețe tot timpul. Se temea să nu-i bag strâmbe...

„Ce oameni drăguți“, mi-am zis în gând.

— Așa că, într-un final, a continuat ea, am fugit la Dallas. Ai fost vreodată acolo?

¹ Termen general desemnând o regiune din vestul statului Texas, caracterizată printr-un climat arid sau semiarid și printr-o populație puțin numeroasă. (N. tr.)

— N-am fost în Texas deloc, am zis.

— N-ai pierdut nimic. N-am reușit să-mi găsesc o slujbă, așa că m-am hotărât să fur ceva dintr-un magazin și să-i las pe polițiști să aibă grijă de mine.

— Bună idee, am zis.

— Da, mișto, numa' că n-a funcționat. M-au arestat, ce-i drept, dar detectivilor li s-a făcut milă de mine și mi-au dat drumul. Ca să nu mor de foame, m-am mutat la un sirian care avea o dugheană cu hotdog, chiar lângă primărie. Mesteca tutun non-stop... Ai dormit vreodată în pat cu unu' care mestecă tutun?

— Nu, nu cred, am zis.

— În fine, poate aș fi trecut eu și peste chestia asta, a continuat ea, dar, când a vrut să mi-o pună, între două comenzi, pe masa din bucătărie, m-am lăsat păgubașă. După vreo două nopți am luat otravă.

„Ferească Dumnezeu!“ mi-am zis.

— Numa' că n-am luat destulă, a precizat ea. Așa că doar mi s-a făcut rău. Îh, încă mai simt în gură porcăria aia. Am stat vreo săptămână în spital. Acolo mi-a venit ideea să plec la Hollywood.

— Zău? am zis.

— Da, tot uitându-mă pe revistele alea de cinema, a precizat ea. După ce m-am externat, am început să fac autostopul. Mi se pare mie sau te-a pufnit râsul?

— Râd de mă stric, i-am zis, încercând să schițez un zâmbet. Dar n-ai și tu niște părinți?

— Nu, nu mai am, mi-a zis. Al bătrân a murit în război, în Franța. Ce n-aș da să mor și eu într-un război...

— Auzi, da' de ce nu te lași tu de filmele astea? am întrebat-o.

— Păi de ce să mă las? Poate dă norocu' și ajung vedetă peste noapte. Uită-te și tu cum au făcut Hepburn, Margaret Sullavan sau Josephine Hutchinson... De fapt, îți zic eu ce-aș face dacă aș avea sânge-n mine: m-aș arunca pe geam sau aș sări în fața tramvaiului.

— Te-nțeleg, i-am zis. Crede-mă, te-nțeleg perfect.

— Mi se pare foarte straniu cum de toată lumea asta e așa de obsedată de viață, și nu de moarte. Oare de ce savanții ăștia s-or screme atâta ca să ne prelungească viața în loc să inventeze niște metode mai plăcute ca să-i pună capăt? Tre' să fie al dracu' de mulți oameni ca mine pe pământul ăsta, care vor să se omoare, dar n-au tupeu...

— Te-nțeleg, i-am zis. Crede-mă, te-nțeleg perfect.

Câteva clipe nici unul din noi n-a mai spus nimic.

— Am o prietenă care-ncearcă să mă bage într-un maraton din ăsta de dans, care se ține undeva, pe plajă, mi-a zis. Mâncare și cazare pe gratis cât rezști și o mie de dolari dacă ieși campion.

— Partea cu mâncarea pe gratis sună bine, am zis.

— Și stai, că asta nu-i tot. La maratoanele astea vin o mulțime de regizori și producători. Ai mereu șansa să te selecteze și să-ți dea un rol într-un film... Ă, ce zici?

— Cine, eu? am zis. A, păi eu nu prea știu să dansez...

— Nici nu trebuie. Doar să te miști încontinuu...

— Mai bine nu mă bag, am zis. Am fost cam bolnav în ultima vreme. Tocmai mi-am revenit după o viroză intestinală. Cât pe ce să mă curăț. Eram așa de slăbit, că abia mă târam în patru labe până la budă. Așa că de-aia zic că mai bine nu mă bag, am zis, clătinând din cap.

— Când a fost asta?

— Acum vreo săptămână.

- A, păi înseamnă că acum ești bine.
- N-aș prea zice. Mai bine nu mă bag, să nu mă-n-
toarcă.
- O să am eu grijă să nu se-ntâmples, mi-a zis.
- Poate peste vreo săptămână... am încercat eu.
- O să fie prea târziu. Ești în formă, gata, ce să mai
vorbim, mi-a tăiat-o ea.

...tribunalul, după ce a procedat la
examinarea cauzei, hotărăște...

...capitolul patru

Maratonul de dans era organizat în debarcaderul de pe plajă, într-o clădire veche, enormă, care pe vremuri fusese sală de dans publică. Era construită pe piloni, deasupra oceanului, și, sub picioarele noastre, sub podea, oceanul își izbea valurile de stâlpi zi și noapte.

Înăuntru era un ring de dans lat de zece metri și lung de șaiszeci, înconjurat pe trei laturi de loje, în spatele cărora se înșirau rândurile de scaune pentru publicul obișnuit. La capătul ringului se afla estrada orchestrei. Care orchestră cânta doar noaptea și nu era prea grozavă. În timpul zilei aveam muzica de la radio, amplificată cu niște boxe. Mai tot timpul volumul era dat așa de tare, că te asurzea. Un animator întreținea atmosfera; mai erau doi arbitri care se mișcau mereu pe ring alături de concurenți ca să se asigure că totul se desfășoară corect, doi asistenți medicali, un bărbat și o femeie, și un doctor în caz de urgență. Numai că doctorul nu arăta deloc a doctor. Era mult prea tânăr.

O sută patruzeci și patru de perechi se înscriseră la maraton, dar, după prima săptămână, șaiszeci și una abandonaseră. Conform regulamentului, trebuia să dansezi o oră și cincizeci de minnte, apoi aveai dreptul la o pauză de zece minute, în care puteai să dormi dacă voiai. Numai că în aceleași zece minute trebuia să te și bărbierești, să te speli, să-ți îngrijești picioarele sau ce mai era nevoie.

Prima săptămână a fost și cea mai grea. Tuturor li s-au umflat tălpile și gambele, în timp ce sub noi oceanul se izbea neostenit de piloni. Până să intru în maratonul ăsta îmi plăcea foarte mult Oceanul Pacific: iubeam tot ce ținea de el, numele, imensitatea, culoarea, mirosurile – stăteam ore întregi și nu mă mai săturam uitându-mă la el, gândindu-mă la toate navele care plecaseră să-l cutreiere fără să se mai întoarcă vreodată, visând la țărmurile Chinei pe care le scălda și la mările Sudului, la câte și mai câte... Dar acum nu-mi mai trebuie Oceanul Pacific. Mi-a ajuns. Nu mă interesează dacă n-o să apuc să-l mai văd. *Și probabil că nici n-o să mai apuc. O să aibă judecătorul grijă de asta.*

Niște participanți cu state vechi ne vânduseră, mie și Gloriei, diferite ponturi despre cum să rezști la asemenea maratoane; ideea era să-ți pui la punct un sistem pentru alea zece minute: să-nveți să-ți mănânci sandviciul în timp ce te razi, să-nveți să mănânci în timp ce te duci la budă sau în timp ce-ți îngrijești picioarele, să-nveți să citești ziarul în timp ce dansezi, să-nveți să dormi pe umărul partenerei în timp ce dansezi; dar toate șmecheriile astea necesitau o practică îndelungată. La început, mie și Gloriei ni s-au părut foarte dificile.

Am descoperit apoi că jumătate dintre participanți erau profesioniști. Pentru ei ajunsese o meserie, participau la maratoane de dans organizate peste tot în țară, unii dintre ei făceau autostopul ca să ajungă din oraș în oraș. Ceilalți erau doar niște băieței și niște fetițe care veniseră să-și încerce norocul, ca mine și ca Gloria.

Cei din Perechea nr. 13 deveniseră prietenii noștri cei mai buni din concurs. James și Ruby Bates erau dintr-un orașel de undeva din nordul statului Pennsylvania. ăsta

era cel de-al optulea maraton de dans la care participau; câştigaseră un premiu de 1500 de dolari în Oklahoma, după ce rezistaseră 1253 de ore. Mai erau câteva echipe care mai câştigaseră nişte concursuri, dar ştiam că Ruby şi cu James o să se bată la titlu. Asta dacă Ruby nu năştea mai întâi. Era gravidă în patru luni.

— Ce-are Gloria? m-a întrebat James într-o zi, când ne întorceam de la barăcile de dormit.

— Nimic. Adică ce să aibă? l-am întrebat.

Dar ştiam ce voia să zică. Gloria iar îi plânsese de milă.

— Îi tot spune lui Ruby ce tută e că vrea să facă un copil, mi-a zis. Vrea s-o pună să facă avort.

— N-o văd pe Gloria spunând aşa ceva, am zis, încercând să aplanez lucrurile.

— Să-i zici s-o lase-n pace, m-a avertizat el.

Când s-a auzit semnalul şi ne-am reluat dansul, intrând în cea de-a doua sută şaisprezecea oră, i-am povestit Gloriei ce-mi zisese James.

— Mă laşi! Habar n-are pe ce lume e.

— Nu văd de ce să nu facă un copil dacă asta vor. Oricum, e problema lor, i-am spus. N-am chef ca James să se supere pe noi. A fost la nu ştiu câte maratoane de-astea şi ne-a dat nişte ponturi foarte bune. Cum o scoatem la capăt dacă se supără pe noi?

— E păcat de fata aia să facă un copil, a zis Gloria. Ce rost are să faci un copil dacă n-ai bani să-l creşti ca lumea?

— Păi de unde ştii că n-au? am întrebat-o.

— Dacă au, ce mai caută aici?... Asta-i problema în zilele noastre. Toată lumea face copii...

— Ei, nu chiar toată lumea, am remarcat eu.

— Ca și cum tu ai ști, mi-a replicat ea. Ți-ar fi fost mai bine dacă nu te-ai fi născut...

— Probabil, am zis. Cum te simți? am întrebat, încercând s-o abat de la gândurile ei negre.

— Nasol, eu tot timpul mă simt nasol, mi-a zis. Doamne, ce încet se mișcă limba aia de ceas.

Pe scena unde stătea animatorul era agățată o bucată mare de pânză pe care fusese desenat un ceas cu 2500 de ore. Limba ajunsese acum la 216. Deasupra lui, o tabelă care indica: ORE SCURSE – 216. PERECHI RĂMASE – 83.

— Ce-ți fac picioarele?

— Tot destul de slabe, am spus. Viroza aia a fost crâncenă.

— Niște fete cu care-am vorbit zic că trebuie să dansăm 2000 de ore ca să avem o șansă la premiu.

— Sper că nu, am zis. Nu cred că rezist atât de mult.

— Mi se duc pantofii, m-a anunțat Gloria. Dacă nu ne găsim repede un sponsor, o să dansez desculță.

Un sponsor era o companie sau o firmă care îți dădeau o bluză inscripționată cu numele lor sau al unor produse, ca să le faci reclamă. După care îți puneau ei la dispoziție gratis ce-aveai nevoie.

James și Ruby dansau lângă noi.

— I-ai zis? m-a întrebat James, uitându-se la mine. Am dat din cap că da.

— Ia stați puțin, mă vorbiți pe la spate? a întrebat Gloria.

— Spune-i dementei ăleia să mă lase-n pace, mi-a zis James, adresându-mi-se doar mie.

Gloria a dat să spună ceva, dar, până să apuce să deschidă gura, am tras-o de-acolo, continuând să dansez. N-aveam chef de vreo scenă.

— Jegosu' dracului, a zis.

— Na, că acum s-a supărat, i-am zis. Acu' ce ne facem?

— Ei asta-i! O să-i zic eu unde să se ducă...

— Gloria, i-am zis, vrei, te rog, să-ți vezi de-ale tale?

— Mai încet cu înjurăturile, s-a auzit brusc o voce.

M-am uitat în jur. Era Rollo Peters, arbitrul de ring.

— Hai, mă lași?! I-a luat în primire Gloria.

Îi simțeam mușchii spatelui zvâcnindu-mi sub degete, așa cum simțeam talazurile oceanului sub tălpi.

— Ciocu' mic, i-a tăiat-o Rollo. Te-aud oamenii din lojă. Ce, suntem la bordel?

— La bordel, bine zis.

— Gata, gata, am intervenit eu.

— Să nu zici că nu te-am avertizat, a făcut Rollo. A doua oară nu-ți mai spun. Îi deranjezi pe spectatori.

— Spectatori? Care spectatori, să-i văd și eu? i-a răs Gloria în nas.

— Asta-i treaba noastră, nu a ta, i-a zis Rollo, uitându-se urât la mine.

— Gata, gata, am zis iarăși.

Rollo și-a dus fluierul la buze și a țiuit scurt, semn ca toată lumea să se oprească. De fapt, multe dintre perechi abia se mișcau, doar atât cât să nu fie descalificate.

— Copii, a zis, ia să vedem un dans mai vioi.

— Haideți, un pic mai vioi, copii, a zis în microfon animatorul, Rocky Gravo.

Vocea lui Rocky a bubuit în difuzoare, acoperind vuietul oceanului.

— Mai cu viață, haideți, toată lumea. Băgați mare! le-a zis apoi celor din orchestră, care au început să cânte.

Concurenții au pornit să se miște mai cu viață.

Dansul vioi a ținut vreo două minute, după care Rocky a dat semnalul aplauzelor și a zis în microfon:

— Ia uitați-vă la copiii ăștia, doamnelor și domnilor — după 216 ore sunt la fel de proaspeți ca la începutul acestui campionat mondial de dans-maraton, care presupune multă rezistență și abilitate. Copiii noștri primesc șapte mese pe zi — trei mese principale și patru gustări. Unii chiar au luat în greutate de când au intrat în concurs — și avem doctori și asistenți care se asigură permanent că toți concurenții sunt în cea mai bună formă fizică. Și acum, dați-mi voie să invit Perechea nr. 4, Mario Petrone și Jackie Miller, pentru un număr special. Haideți, Perechea nr. 4 — iată-i, doamnelor și domnilor. Ce pereche drăguță, nu-i așa?

Mario Petrone, un italian voinic, și Jackie Miller, o blondă micuță, au urcat pe scenă însoțiți de niște aplauze firave. Au vorbit ceva cu Rocky, apoi au început să bată un step care era vai de mama lui. Nici Mario, nici Jackie nu păreau să-și dea seama cât de nasol era. Când au terminat, câțiva spectatori au aruncat niște mărunțiș pe ring.

— Fiți generoși, oameni buni, i-a îndemnat Rocky. Haideți, să plouă cu bani. Fiți generoși.

Alte câteva monede au căzut pe podea.

— Cât e? a întrebat Gloria.

— Cred că vreo 75 de cenți, a răspuns Jackie.

— De unde ești, fetiță? a întrebat-o Gloria.

— Din Alabama.

— Mă gândeam eu, a spus Gloria.

— Ar trebui să-nvățăm și noi un număr d-ăsta special.

Să câștigăm un ban în plus.

— Mai bine stați liniștiți, ne-a zis Mario. E multă bătaie de cap, și numa' bine nu-ți face la picioare.

— Da' de derby-uri ați auzit ceva? ne-a chestionat Jackie.

— Nu, ce-s alea? am întrebat eu.

— Un fel de curse, cam așa ceva, a zis ea. Cred c-o să ne explice ei la următoarea pauză.

— Se-ngroașă treaba, a zis Gloria.

...că, pentru comiterea infracțiunii
de omor deosebit de grav, ...

...capitolul cinci

La vestiare, Rocky Gravo ni l-a prezentat pe Vincent (Socks¹) Donald, unul dintre organizatori.

— Băi băieți, ne-a zis Socks, să nu-ncepeți să vă depri-mați din cauză că nu prea sunt spectatori. Lumea trebuie să se obișnuiască, e nevoie de timp, și de-aia am hotărât să lansăm o chestie nouă, care o să aducă garantat public. Uite cum facem. În fiecare seară o să organizăm un derby. O să desenăm un oval pe ring și, seară de seară, toți concurenții o să alerge în jurul sălii timp de cincisprezece minute; perechea care termină pe ultimul loc în seara respectivă e descalificată. O s-aducă lumea garantat.

— O să aducă și pompele funebre, a zis cineva.

— Punem niște paturi pliante în mijlocul ringului, ne-a liniștit organizatorul, iar doctorul și asistentele o să fie-n alertă pe tot parcursul derby-ului. Când un concurent nu mai rezistă și se așază pe pat să se odihnească, partenerul trebuie să facă două ture în loc de una. O să vă crească și vouă elanu' când o să vedeți că se îmbulzește lumea. De exemplu, când apare și gașca de la Hollywood, îi dăm pe spate... Bun, acu' ia ziceți, mâncarea cum e? Are cineva vreo plângere? Bine, băi băieți, atunci ne-am înțeles. Dacă ne serviți, o să vă servim și noi.

1 Șosete. (N. tr.)

Am intrat iarăși pe ring. Nici unul dintre concurenți n-a protestat la ideea cu derby-urile. Păreau să-și spună că orice idee e bună, numai să aducă spectatori. Rollo s-a apropiat de mine. Stăteam pe balustradă, mai aveam vreo două minute de odihnă până să-nceapă alte două ore de chin.

— Să nu-nțelegi greșit ce-am zis mai devreme, mi-a spus. N-am nimic cu tine, Gloria e problema.

— Da, știi, i-am zis. Dar e fată bună. E doar puțin supărată pe lume, asta-i tot.

— Ai grijă să faci ciocu' mic.

— Asta-i mai greu, dar o să mă străduiesc, am zis.

O clipă mai târziu, m-am uitat înspre vestiarul fetelor și am avut surpriza s-o văd pe Gloria venind spre ring împreună cu Ruby. M-am dus s-o întâmpin.

— Ce părere ai de derby-urile astea? am întrebat-o.

— E-o bună metodă să ne termine de tot.

Un fluierat ascuțit ne-a dat semnalul de începere.

— Nu cred că-s mai mult de o sută de oameni astă-seară, am zis.

Nu se poate spune că dansam. Eu o țineam pe după umeri, iar ea îmi înconjurase mijlocul cu brațele, și uite-așa făceam câte-un pas încolo și-ncoace. Dar nu era o problemă. Numai în prima săptămână a trebuit să dansăm, pe urmă n-a mai contat. Nu trebuia decât să te miști fără oprire. I-am văzut pe James și pe Ruby îndreptându-se spre noi și numai uitându-mă la el mi-am dat seama că nu era a bună. Am vrut să mă dau la o parte, dar n-aveam spațiu suficient.

— Auzi, nu ți-am spus s-o lași în pace pe nevastă-mea? s-a răstit el la Gloria.

— Dă-te dracu' de-aici, bă maimuță, i-a tăiat-o Gloria.

— Stați așa, am intervenit eu. Acu' ce s-a mai întâmplat?

— Iar a luat-o la prelucrat pe Ruby, a zis James. Cum mă întorc cu spatele, cum o ia la prelucrat.

— Hai, lasă, Jim, gata, a zis Ruby, încercând să-l tragă de-acolo.

— Nu, nu las nimic. Ia ascultă, ți-am spus să nu mai dai cu gura sau nu ți-am spus?

— Auzi, bă, ia mai du-te-n...

Gloria n-a apucat să-și termine înjurătura, că James i-a tras o palmă de a izbit-o cu capul de umărul meu. O ples-nise sănătos de tot. Pe asta n-am mai înghițit-o. Mi-am eliberat mâinile și i-am dat un pumn în față. El mi-a tras una la falcă, de m-a răsturnat peste alte perechi. Noroc cu ei, că altfel mă aduna de pe jos. James m-a luat iarăși în primire și am început să mă lupt cu el, încercând să-i ard un genunchi în coaie. Era singura mea șansă.

Un fluier mi-a țiuit în ureche și cineva ne-a apucat de brațe. Era Rollo Peters. Ne-a dat câte un brânci ca să ne despartă.

— Potoliți-vă, a strigat. Ce se-ntâmplă aici?

— Nimic, i-am zis.

— Nimic, a zis și Ruby.

Rollo și-a ridicat mâna și a făcut semn către scenă, lui Rocky.

— Hai, băgați, a zis Rocky, și imediat orchestra a început să cânte.

— Valea, n-aveți ce vedea aici, le-a zis Rollo concurenților, care au început să se îndepărteze încet. Hai, hai, gata, i-a îmboldit el, ca să se împrăstie pe tot ringul.

— Data viitoare îți iau gâtul, a amenințat-o James pe Gloria.

— Te bag în pizda mă-tii, i-a replicat Gloria.

— Taci din gură, i-am zis.

Am smucit-o de acolo și am condus-o într-un colț, unde am încetinit ritmul, legănându-ne aproape imperceptibil.

— Ai înnebunit? De ce n-o lași, dom'le, în pace pe Ruby?

— Nici o grijă, nu-mi mai pun mintea cu ea. Dacă vrea neapărat să aibă un copil diform, treaba ei.

— Bună, Gloria, s-a auzit o voce.

Ne-am uitat în jur. Era o femeie în vârstă, care stătea într-o lojă din primul rând, chiar lângă balustradă. Nu știam cum o cheamă, dar era o figură. Venea în fiecare seară, aducându-și cu ea un pled și ceva de mâncare. Ba o dată chiar s-a înfășurat în pled și a rămas toată noaptea. Cred că avea vreo șaizeci și cinci de ani.

— Bună, i-a răspuns Gloria.

— Ce s-a-ntâmpat? a întrebat-o femeia în vârstă.

— Nimic, a spus Gloria. Ne-am certat un pic.

— Cum îți e? a continuat femeia.

— Păi, bine, cred, a zis Gloria.

— Eu sunt doamna Layden, ne-a spus femeia. Sunteți perechea mea favorită.

— Ăă, mersi frumos, am spus.

— Și eu am vrut să mă-nscriu în concurs, ne-a înștiințat doamna Layden, dar nu mi-au dat voie. Au zis că sunt prea bătrână, deși n-am decât șaizeci de ani.

— A, mulți înainte, am zis, la rându-mi.

Gloria și cu mine rămăseserăm acolo ținându-ne în brațe și balansându-ne ușor. Trebuia totuși să ne mișcăm fără încetare. Doi tipi au venit și s-au așezat în loja femeii. Amândoi frământau între buze niște trabucuri neaprinse.

— Ȑștia-s gabori, mi-a șoptit Gloria.

— Și, vă place concursul? am întreat-o pe doamna Layden.

— Foarte mult, a zis ea. Chiar foarte mult. Vezi atâția tineri drăguți...

— Mișcați-vă, copii, ne-a aruncat Rollo, trecând pe lângă noi.

Am dat din cap înspre doamna Layden, luându-mi la revedere, și ne-am îndepărtat.

— Zi și tu dacă ai mai pomenit așa ceva! mi-a zis Gloria. În loc să stea acasă să schimbe scutecele nepoților. Doamne, sper să n-ajung la bătrânețe.

— De unde știi că tipii ăia-s gabori? am întreat-o.

— Am puteri paranormale, mi-a replicat Gloria. Doamne, Doamne, ai mai pomenit așa ceva? Mamaia asta moare după asemenea porcării de concursuri. Ar trebui să-i ceară chirie pentru cât stă pe-aici. Gloria a clătinat din cap. Sper să n-ajung la bătrânețe, a zis iarăși.

Întâlnirea cu doamna în vârstă o deprimase îngrozitor. Mi-a spus că-i aduce aminte de femeile alea din orășelul în care trăise, în West Texas.

— A venit Alice Faye, a zis una dintre fete. O vedeți? Uitați-o acolo.

Era într-adevăr Alice Faye, însoțită de doi bărbați pe care nu i-am recunoscut.

— O vezi? am întreat-o pe Gloria.

— Nu vreau s-o văd, mi-a zis Gloria.

— Doamnelor și domnilor, a zis Rocky în microfon, suntem deosebit de onorați să avem printre noi o încântătoare vedetă de cinema, domnișoara Alice Faye. Aplauze pentru domnișoara Faye, doamnelor și domnilor.

Toată lumea a izbucnit în aplauze, iar domnișoara Alice Faye le-a mulțumit cu o înclinare a capului, însoțită de un zâmbet. Socks Donald, care stătea într-o lojă de lângă orchestră, zâmbea și el. Gașca de la Hollywood începuse să apară.

— Haide, i-am zis Gloriei, aplaudă și tu.

— De ce s-o aplaud? a făcut Gloria. Ce are ea și eu n-am...?

— Ești geloasă, i-am zis.

— Normal că sunt geloasă! Câtă vreme iau numă' țepe, sunt geloasă pe toți ăștia care au succes. Ce, tu nu ești?

— Evident că nu, i-am răspuns.

— Ești un bou, mi-a zis.

— Hei, ia uită-te puțin la ăia, i-am spus.

Cei doi polițiști părăsiseră loja doamnei Layden și acum stăteau lângă Socks Donald. Se strânseseră unii într-alții și se uitau la o foaie de hârtie pe care unul dintre ei o ținea în mână.

— Bine, copii, a zis Rocky în microfon. Ia să băgăm puțină viteză înainte de pauza de odihnă... Bagă mare, a zis apoi către orchestră, după care a început să bată din palme și din picior, ținând ritmul. Imediat spectatorii s-au pornit și ei să bată din palme și din picioare.

Ne pusese răm deja pe alergat în jurul ringului, cu ochii la limba cea mică a ceasului, când, brusc, Kid Kamm, din Perechea nr. 18, a început să-și plesnească partenera peste obraji. O ținea cu mâna stângă, iar cu dreapta o lovea ușor peste față. Dar ea nu reacționa. Nu mai știa ce-i cu ea. A scos vreo două gălgâituri, apoi a alunecat la podea, în stare de inconștiență.

Arbitrul de ring a fluierat, iar spectatorii au sărit cu toții în picioare, însuflețiți subit. Celor care asistă la un

maraton de dans nu le trebuie mult ca să se anime. În momentul în care se-ntâmplă ceva, se însuflețesc pe loc. Din punctul ăsta de vedere, un maraton de dans seamănă cu o coridă.

Arbitrul de ring și două asistente au ridicat-o pe fată și au dus-o în vestiar. Mă uitam cum vârfurile picioarelor i se târau pe jos în timp ce-o cărau de-acolo.

— Mattie Barnes, din Perechea nr. 18, a leșinat, ne-a anunțat Rocky. A fost transportată imediat în vestiar, doamnelor și domnilor, unde va primi îngrijiri medicale de primă calitate. Nu e nimic grav, doamnelor și domnilor, nu e nimic grav. Este încă o dovadă că mereu se întâmplă câte ceva la campionatul nostru mondial de dans-maraton.

— Se tot plângea în pauza trecută, a zis Gloria.

— Dar ce-i cu ea? am întrebat.

— E-n perioada aia a lunii, mi-a spus Gloria. Și n-o să se mai poată întoarce. E genul care trebuie să stea în pat trei-patru zile când o apucă.

— Băi, ce mână am și io la astea, a exclamat Kid Kamm. A clătinat din cap, scârbit. Frate, ce ghinion! Am participat la nouă concursuri și n-am reușit să termin nici măcar unul. Tot timpul partenera cedează și mă lasă baltă.

— O să-și revină, mai mult ca sigur, i-am zis, încercând să-l încurajez.

— Noo, e terminată, a zis el. Gata, i-a pus cruce, poa' să se-ntoarcă la fermă.

S-a auzit sirena, semn că se mai terminase un chin. Toată lumea s-a repezit la vestiare. Mi-am aruncat pantofii din picioare și m-am prăbușit grămadă pe patul pliant. Am simțit cum oceanul se izbește de piloni încă o dată – dar numai o dată. Apoi am adormit.

M-am trezit simțind în nări miros de amoniac. Unul dintre antrenori îmi plimba o sticlură pe la nas ca să inhalez vaporii. (Asta era cea mai bună metodă când trebuia să-l scoale pe câte unul dintr-un somn din ăla de plumb, așa ne-a zis doctorul. Dacă ar fi încercat să-l scuture, n-ar fi reușit în veci, atât eram de obosiți.)

— Gata, gata, i-am zis antrenorului. Sunt treaz.

M-am ridicat în capul oaselor, băjbâind după pantofi. Abia atunci i-am văzut pe cei doi polițiști și pe Socks Donald în picioare, lângă mine, de fapt lângă patul lui Mario. Așteptau să-l trezească și pe el celălalt antrenor. Până la urmă Mario s-a întors și s-a uitat la ei.

— Hai noroc, prietene, a zis unul din polițiști. Ia zi, îl cunoști pe tipu' ăsta?

I-a întins o foaie de hârtie. Eram îndeajuns de aproape ca să văd ce scria. Era o pagină ruptă dintr-o revistă polițistă, conținând câteva fotografii.

Mario s-a uitat la poze, pe urmă i-a înapoiat foaia.

— Da, îl cunosc, a zis, ridicându-se în picioare.

— Nu te-ai schimbat prea tare, a zis celălalt polițist.

— Băi broscar bulangiu ce ești, a zis Socks, strângându-și pumnul. Bă, tu vrei să mă țepuiești, bă?

— Lasă-l, Socks, a zis primul detectiv care vorbise. Apoi, către Mario: Hai, Giuseppe, strânge-ți boarfele.

Mario a început să-și lege șireturile.

— N-am decât o haină și o periură de dinți, a zis. Dar aş vrea să-mi iau la revedere de la partenera mea, se poate?

— Broscar jegos, a zis iarăși Socks. Dar o să dăm bine la ziar, nu?

— Las-o pe partenera ta, Giuseppe, i-a spus celălalt polițist. Auzi, băiețăș, s-a întors el către mine, spune-i tu

la revedere partenerei lui Giuseppe din partea lui. Hai, Giuseppe, l-a îndemnat el.

— Băieți, să-l scoateți prin spate pe broscaru' ăsta jegos, i-a rugat Socks Donald.

— Toată lumea pe ring, a țipat arbitrul numărul doi. Toată lumea pe ring.

— La revedere, Mario, i-am zis.

Dar Mario n-a mai spus nimic. Totul se desfășurase în liniște, foarte sec. Detectivii ăia se comportau ca și cum ar fi fost o chestie banală.

...de care ai fost găsit vinovat
prin verdictul juriului...

...capitolul șase

Așa că Mario s-a dus la pușcărie, iar Mattie s-a întors la fermă. *Mi-aduc și-acum aminte ce surprins am fost când l-au arestat pe Mario pentru crimă. Nu mi-a venit să cred. Era unul dintre cei mai drăguți băieți din câți cunoscusem vreodată. Vreau să zic că nu mi-a venit să cred la momentul ăla. Acum știu că poți foarte bine să fii un tip drăguț și, în același timp, un criminal. Nimeni nu cred că s-a purtat vreodată mai drăguț cu Gloria decât mine, dar, până la urmă, tot eu am fost cel care a omorât-o. Așa că, după cum vedeți, faptul că ești drăguț nu spune nimic...*

Mattie a fost descalificată din oficiu când doctorul nu i-a mai dat voie să continue concursul. A motivat că, dacă o s-o lase să mai danseze, anumite organe o să-i fie atât de grav afectate, de n-o să mai poată avea copii în veci. Mattie a făcut un scandal monstru, mi-a povestit mai târziu Gloria, l-a înjurat pe doctor cum i-a venit la gură, refuzând pur și simplu să abandoneze. Dar într-un final a abandonat. A fost obligată. Avea securea deasupra capului.

Așa că partenerul ei, Kid Kamm, a făcut echipă cu Jackie. Era o chestie permisă de regulament. Aveai voie să dansezi singur douăzeci și patru de ore, dar, dacă nu reușeai să-ți găsești un partener până la expirarea termenului, erai descalificat. Kid și Jackie s-au arătat foarte mulțumiți de acest aranjament. Jackie n-a comentat nimic despre faptul că-l

pierduse pe Mario. După ea, orice partener era la fel de bun, atâta vreme cât aveai unul. Dar Kid era tot numai un zâmbet. Probabil își zicea că în sfârșit i se spărsese ghi-nionul.

— Să știi că au șanse să câștige, mi-a zis Gloria. Sunt rezistenți ca niște catări. Fătuca asta din Alabama e îndopată cu porumb. Ia uite-o cum strălucește toată. Dac-o pui, dansează și șase luni în șir.

— Eu merg pe James și Ruby, i-am spus.

— După cum s-au purtat cu noi?

— Ce-are una cu alta? Dar de noi ce zici? Și noi avem o șansă, nu?

— Zici tu?

— Nu pari prea convinsă.

A clătinat din cap fără să mai spună nimic.

— Din ce în ce mai mult aș vrea să mor, a zis în cele din urmă.

Iar cu chestia asta. Nu conta despre ce vorbeam, ea tot la asta se-ntorcea.

— Pot să zic și eu ceva fără să-ți aduci aminte că vrei să mori? am întrebat-o.

— Nu, m-a anunțat ea.

— Bun, mă las păgubaș, am zis.

Cineva de pe scenă a dat radioul mai încet. În sfârșit muzica începea să sune a muzică. (La radio se dădea drumul când nu cânta orchestra. Acum era după-amiază. Orchestra cânta numai seara și noaptea.)

— Doamnelor și domnilor, a zis Rocky în microfon, am deosebita onoare să vă anunț că doi sponsori au decis să susțină două perechi. Salonul de înfrumusețare Pompadour, de pe Avenue B nr. 415, va sponsoriza Perechea nr. 13 –

James și Ruby Bates. Aplauze pentru Salonul de înfrumusețare Pompadour, de pe Avenue B nr. 415, doamnelor și domnilor, aplauzați-i și voi, copii...

Toată lumea a aplaudat.

— A doua pereche care va fi sponsorizată, a continuat Rocky, este Perechea nr. 34, formată din Pedro Ortega și Lillian Bacon. Ei vor fi susținuți de service-ul auto Oceanic. Haideți, vă rog, aplauze pentru service-ul auto Oceanic din Santa Monica, Ocean Walkway nr. 11 341.

Toată lumea a aplaudat încă o dată.

— Doamnelor și domnilor, a zis Rocky, acești copii extraordinari merită și alți sponsori. Anunțați-vă prietenii, doamnelor și domnilor, și haideți să aducem sponsori pentru toți copiii. Uitați-vă la ei, doamnelor și domnilor, după 242 de ore de dans continuu sunt la fel de proaspeți ca la început... aplauze pentru acești copii extraordinari, doamnelor și domnilor.

S-au mai auzit niște aplauze.

— Și nu uitați, doamnelor și domnilor, a mai zis Rocky, la capătul sălii se găsește barul Palm Garden, care vă oferă băuturi delicioase, bere de toate felurile și sandviciuri. Faceți o vizită la Palm Garden, doamnelor și domnilor... Bagă, a zis el către aparatul de radio, apoi a dat volumul tare și sala s-a umplut iar de vuiet.

Ne-am îndreptat spre Pedro și Lillian. Pedro își țara un picior. Se spunea că fusese rănit de un taur în timpul unei coride, în Mexico City. Lillian era brunetă. Și ea își tot încerca norocul în filme când aflate de maratonul de dans.

— Felicitări, le-am zis.

— Asta arată că e cineva interesat de noi, a zis Pedro.

— De vreme ce nu-i Metro-Goldwyn-Mayer, merge și un service auto, a replicat Lillian. Numai că mi se pare cam aiurea ca un service auto să-mi cumpere lenjeria intimă.

— De unde-ai mai scos-o și pe-asta cu lenjeria intimă? a făcut Gloria. Nu-ți dă nici o lenjerie intimă. O să capeți o bluză cu numele service-ului pe spate.

— Mie-mi dă și lenjerie intimă, a înștiințat-o Lillian.

— Hei, Lillian, a strigat-o Rollo, arbitrul de ring, femeia de la service-ul Oceanic vrea să vorbească cu tine.

— Femeia care...? a întrebat Lillian.

— Sponsorul tău, doamna Yeargan...

— Să mori tu! a exclamat Lillian. Pedro, se pare că o să-ți tragi niște lenjerie intimă.

Gloria și cu mine ne-am apropiat de scena animato-rului. Era frumos acolo la ora asta a după-amiezii. Soarele care intra prin fereastra dublă de deasupra barului Palm Garden desena pe podea un triunghi mare de lumină. Nu dura decât zece minute, dar în acele zece minute m-am mișcat ușor în interiorul lui (trebuia să mă mișc ca să nu fiu descalificat), lăsând razele soarelui să mă acopere complet. Pentru prima oară în viață apreciam cu adevărat soarele. „Când o să se termine cu maratonul ăsta“, mi-am zis, „o să-mi petrec restul zilelor la soare. Abia aștept să mă duc în deșertul Sahara să fac un film.“ *Evident, în condițiile de-acum, chestia asta n-o să se mai întâmple.*

M-am uitat cum triunghiul de pe podea se făcea mai mic, tot mai mic.

În cele din urmă s-a strâns de tot și a început să-mi urce pe picioare. Mi se cățara pe trup ca o ființă vie. Când mi-a ajuns la bărbie, m-am ridicat pe vârfuri ca să-mi țin cât mai mult capul în fasciculul de lumină. N-am închis

ochii. I-am ținut larg deschiși și am privit fix în soare. Nu m-a orbit absolut deloc. În clipa următoare, dispăruse.

M-am uitat în jur, căutând-o pe Gloria. Stătea lângă scenă, legănându-se ușor și discutând cu Rocky, care se lăsase pe vine. Se legăna și el odată cu ea. (Toți cei din echipa de organizare – doctorul, asistentele, arbitrii de ring, animatorul, până și băieții care vindeau sucuri – primiseră dispoziție să se miște când vorbeau cu concurenții. Conducerea se arăta foarte strictă în privința asta.)

— Ce caraghios arătai cum stăteai acolo, pe vârfuri, m-a luat în primire Gloria. Ziceai că ești un balerin.

— Dacă mai exersezi, o să te las chiar să dai un solo, mi-a zis Rocky, râzând.

— Da, corect, a zis și Gloria. Cum a fost soarele azi?

— Nu-i lăsa să te ia la caterincă, mi-a aruncat Mack Aston, din Perechea nr. 5, trecând pe lângă mine.

— Rocky! a strigat cineva.

Era Socks Donald. Rocky a coborât de pe scenă și a pornit înspre el.

— Nu mi se pare prea frumos din partea ta să mă iei la caterincă, i-am reproșat Gloriei. Că eu nu te-am luat niciodată.

— Nici nu-i nevoie, mi-a zis. Pe mine mă ia la caterincă un adevărat specialist. Pe mine mă ia la caterincă Dumnezeu, băi nene... Da' mai bine ia zi, știi ce voia Socks Donald de la Rocky? Ă? Vrei să-ți dau niște informații din culise?

— Nu știi, ce?

— Îi știi pe ăia din Perechea nr. 6 – Freddy și cu fătuca aia, Manski. Maică-sa o să-i dea în judecată și pe Freddy, și pe Socks. Fata a fugit de-acasă.

— Nu văd legătura, am zis.

— Fătuca e pericol, te bagă la bulău, mi-a spus Gloria. N-are decât cînșpe ani. Frate, cu toate pițipoancele astea de care e plin peste tot, ar fi putut fi mai atent, că avea de unde alege.

— Da' ce-ai cu Freddy? Poate nici nu e vina lui.

— După lege, e vinovat, a zis Gloria. Restul nu contează. Am condus-o pe Gloria până aproape de locul în care stăteau Socks și Rocky, încercând să trag cu urechea la ce spuneau, dar vorbeau prea încet. De fapt, de vorbit vorbea numai Socks. Rocky asculta, dând din cap.

— Acuma, da? l-am auzit pe Socks, iar Rocky a dat încă o dată din cap în semn că a înțeles, după care a intrat pe ring, făcându-i cu ochiul Gloriei când a trecut pe lângă noi. L-a luat deoparte pe Rollo Peters și i-a șoptit ceva, preț de câteva clipe, cu un aer preocupat. Apoi Rollo s-a îndepărtat, uitându-se în jur ca și cum ar fi căutat pe cineva, timp în care Rocky s-a urcat la loc pe scenă.

— Mai sunt doar câteva minute și copiii noștri se vor retrage pentru o pauză binemeritată, a anunțat Rocky la microfon. Iar în timpul pauzei, doamnelor și domnilor, vom desena pe ring un oval mare pentru derby-ul din această seară. Derby-ul din această seară, doamnelor și domnilor, vă rog să nu uitați de derby-ul din această seară. Va fi cu siguranță momentul cel mai palpitant la care ați asistat vreodată... bine, copii, mai sunt două minute până la pauză... haideți, copii, să băgăm puțină viteză... ia arătați-le doamnelor și domnilor din public cât de vioi sunteți... Haideți și dumneavoastră, doamnelor și domnilor, arătați-le acestor copii extraordinari cât de mult îi susțineți, aplauze, vă rog...

Rocky a dat radioul un pic mai tare și a început să aplaude și să bată ritmul cu piciorul. Publicul l-a imitat. Noi am început să ne mișcăm mai cu viață, dar nu aplauzele ne-au impulsionat, ci faptul că, într-un minut sau două, aveam să ne odihnim și apoi imediat să primim de mâncare.

Gloria mi-a dat un ghiont și, când mi-am ridicat ochii, l-am văzut pe Rollo Peters cum se interpune între Freddy și fata aia, Manski. Mi s-a părut că fata începuse să plângă, dar înainte să ne apropiem s-a auzit sirena, așa că ne-am repezit cu toții la vestiare.

L-am găsit pe Freddy aplecat peste patul lui pliant, încercând să-și înghesuie perechea de pantofi de schimb într-o gentuță cu fermoar.

— Am aflat ce s-a-ntâmplat, i-am zis. Îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic, mi-a zis. Numai că de violat, m-a violat ea pe mine, nu invers... Ar fi bine să mă car din oraș până nu mă umflă gaborii. Norocul meu că m-au turnat lui Socks, și nu în altă parte.

— Și unde vrei s-o tai? l-am întrebat.

— Cred că spre sud. Întotdeauna am avut un fix să văd Mexicul. La revedere.

— La revedere, i-am zis.

S-a cărat rapid, înainte să bage cineva de seamă. Când a ieșit pe ușa din spate, am zărit soarele oglindindu-se în ocean. Preț de o clipă, am fost așa de năuc, că am înțepenit. Nu știu ce mă uimea mai tare, faptul că vedeam de-a binelea soarele prima dată după trei săptămâni sau că descoperisem ușa aia. M-am îndreptat repede spre ea, nădăjduind ca soarele să nu dispară până să ajung. *Nu mai*

fusesem așa de nerăbdător decât o dată-n viață, de Crăciun, în copilărie; era primul an când mă făcusem destul de mare ca să-mi dau seama cum stă de fapt treaba cu Moș Crăciun, mi-aduc aminte că am intrat în camera din față și atunci am văzut pomul de Crăciun luminat de sus până jos.

Am deschis ușa. La orizont soarele se cufunda în ocean. Era așa de roșu, așa de scăpărător și de fierbinte, încât mi-am zis că o să iasă abur din apă. *O dată am văzut cum iese abur din ocean. Eram la plajă și sus, pe autostradă, niște muncitori lucrau cu praf de pușcă. Brusc, s-a auzit o explozie și oamenii au fost cuprinși de flăcări. Imediat au început să alerge și s-au aruncat în ocean. Atunci am văzut cum iese abur din apă.*

Culoarea soarelui invadase niște nori subțiri, care păreau acum de purpură. În zare, acolo unde soarele se cufunda în ocean, apa era foarte liniștită, nici n-ai fi zis că e un ocean. Imaginea era minunată, minunată, minunată, minunată, minunată, minunată. Pe debarcader niște tipi dădeau la pește, complet indiferenți la apusul care-i scălda în lumina roșiatică. Niște fraieri. „Aveți mai mare nevoie de apusul ăsta decât de peștii ăia nenorociți“, le-am zis în minte.

Ușa mi s-a smucit din mâini și s-a închis cu un bubuit de tun.

— Ești surd? a urlat o voce în urechea mea. Era unul dintre instructori. Lasă ușa aia închisă! Vrei să te descalifice?

— Nu făceam nimic, mă uitam și eu la soare, am zis.

— Ești nebun? Trebuia să te duci să te culci. Ai nevoie de somn, mi-a spus.

— N-am nevoie de nici un somn, i-am replicat. Mă simt foarte bine. În viața mea nu m-am simțit așa de bine.

— Mă rog, trebuie să te odihnești. Nu mai ai decât câteva minute. Du-te și ațipește un pic.

S-a ținut după mine când m-am îndreptat spre patul meu. Abia acum am băgat de seamă că-n vestiar miroase. Sunt foarte sensibil la mirosurile urâte și m-am întrebat de ce nu simțisem mirosul ăsta mai devreme. Mirosea ca atunci când sunt prea mulți bărbați la un loc. Mi-am aruncat pantofii și m-am întins pe pat.

— Vrei să-ți masez picioarele? m-a întrebat.

— Nu, n-am nevoie. Nu mă dor picioarele.

A bombănit ceva și s-a cărat. Am stat acolo și m-am gândit la apusul ăla, încercând să-mi amintesc ce culoare avea. Nu mă refer la roșu, ci la celelalte nuanțe. Pentru o clipă-două aproape am reușit să le reînvii; ca atunci când ai cunoscut odată pe cineva care apoi s-a afundat în uitare; îți amintești silueta lui, îți amintești multe detalii, modulațiile vocii, dar nu poți să le recompuți într-un întreg.

Prin picioarele patului simțeam freamătul oceanului care se lovea de pilonii de dedesubt. Îl simțeam cum crește și descrește, cum crește și descrește, cum se îndepărtează pentru a se întoarce iarăși...

M-am bucurat când am auzit țiuitul sirenei care ne chema înapoi pe ring.

...să se aplice pedeapsa maximă
prevăzută de lege...

...capitolul șapte

Muncitorii își încheiaseră treaba. Trăseseră o linie groasă, albă de vopsea de jur împrejurul ringului, de forma unui oval. Asta avea să fie pista pentru derby.

— Freddy s-a cărat, am anunțat-o pe Gloria pe când ne îndreptam spre masa cu sandviciuri și cafea. (Astea treceau, chipurile, drept o gustare ușoară de prânz. Masa principală ne-o dădeau la zece noaptea.)

— La fel și fătuca aia, Manski, mi-a zis Gloria. Au venit doi de la asistența socială și au luat-o. Parcă văd că maică-sa o să-i cam încingă fundulețul.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar plecarea lui Freddy mi-a luminat ziua.

— Dar ce-aveați voi doi de împărțit?

— A, nu în sensul ăsta. Dar, dacă n-ar fi plecat, n-aș fi apucat să văd apusul.

— O, Doamne, a gemut Gloria, uitându-se la sandviciul din mâna ei. Chiar nu se mai găsește pe lume altceva decât șuncă?

— Mănânc-o și zi că-i curcan, i-a-ntors-o Mack Aston, care stătea la coadă, în spatele meu.

Făcea și el mișto.

— Uite, ăsta-i cu vită, a zis asistenta medicală. Îl vrei pe-ăsta cu vită?

Gloria a luat sandviciul cu vită, dar l-a păstrat și pe-ăla cu șuncă.

— În a mea pune patru cuburi de zahăr, i-a zis lui Rollo, care turna cafeaua. Și multă frișcă.

— Mamă, zici că-i cal, nu alta, a făcut Mack Aston.

— Neagră, i-am zis lui Rollo.

Gloria și-a luat mâncarea și s-a dus spre scenă, unde cei din orchestră își acordau instrumentele. Când a zărit-o, Rocky Gravo a sărit jos pe ring și a intrat în vorbă cu ea. Văzând că nu-i loc și de mine acolo, m-am dus în capătul celălalt al sălii.

— Bună, mi-a zis o fată.

M-am uitat la numărul de pe spatele ei: 7. Era brunetă, cu ochii negri, chiar frumușică. Nu știam cum o cheamă.

— Bună, i-am zis la rându-mi, încercând să-mi dau seama cine era partenerul ei. L-am descoperit lângă o lojă din primul rând, discuta cu două cucoane.

— Cum te descurci? m-a întrebat nr. 7.

După vorbă părea o fată cu școală. „Ce-o căuta în mizeria asta?” m-am mirat.

— Păi, cum să mă descurc, bine, aș zice, i-am răspuns. Și-ar fi și mai bine dacă s-ar termina totul cât mai repede și aș câștiga eu premiul.

— Și ce-ai face cu banii dacă ai câștiga? m-a întrebat ea, râzând.

— Aș face un film, i-am zis.

— Dar nu prea merge să faci un film cu o mie de dolari, nu? m-a chestionat ea, mușcând din sandvici.

— A, păi nu un film din ăla baban, i-am explicat. Zi-ceam de un scurtmetraj. Cred că mi-ar ajunge de un scurtmetraj.

— Să știi că te-am remarcat, m-a anunțat ea. Te urmăresc de două săptămâni.

— Chiar așa? am zis, luat prin surprindere.

— Da, chiar așa, am văzut cum stăteai acolo, în soare, în fiecare după-amiază și am băgat de seamă cum te schimbai la față de fiecare dată. Uneori mi se părea că ți-e îngrozitor de frică.

— A, nu, cred că te-nșeli, i-am spus. De ce să-mi fie frică?

— Am auzit ce i-ai spus partenerei tale despre apusul pe care l-ai zărit azi după-amiază, mi-a zis, zâmbind.

— Asta nu-nseamnă nimic.

— Probabil, a zis ea, privind în jur. S-a uitat la ceas, apoi s-a încruntat. Mai avem patru minute. Poți să faci ceva pentru mine?

— Ăăă... sigur, i-am spus.

Mi-a făcut un semn din cap, arătându-mi direcția în care voia s-o apucăm, iar eu m-am luat după ea și ne-am dus în spatele scenei animatorului. Scena asta avea vreun metru și douăzeci înălțime și era acoperită cu o pânză grea, brodată, care cădea în falduri până la podea. Stăteam amândoi într-un soi de peșteră formată de spatele scenei și de o grămadă de indicatoare. Dacă n-ar fi fost toată gălăgia din jur, în clipa aia aș fi putut jura că eram singurii oameni care mai rămăseseră pe pământ. Ne aprinseserăm un pic amândoi.

— Haide, mi-a zis.

S-a lăsat la podea, a ridicat pânza și s-a târât sub scenă. Inima începuse să-mi bată rapid și parcă mi se dusesese tot sângele din obraji. Simțeam prin tălpi valurile oceanului izbindu-se de piloni.

— Haide odată, mi-a șoptit ea, trăgându-mă de gleznă.

Brusc, mi-am dat seama ce voia. *În viață n-ai parte de experiențe noi. Când ți se-ntâmplă ceva de zici că n-ai mai trăit așa ceva niciodată, că e ceva absolut nemaiîntâlnit, să știi că te-nșeli. Ajunge să vezi, să auzi sau să simți un anumit miros și îți dai seama că, deși pare o senzație cu totul nouă, ai mai trăit așa ceva. Când m-a tras de gleznă ca să mă vâr sub scenă, mi-am amintit cum, demult, o fată făcuse exact același gest. Numai că atunci era vorba de o verandă, nu de o scenă. Aveam vreo treispe-paișpe ani, iar fata cam la fel. O chema Mabel și locuia lângă noi. După ce veneam de la școală, ne băgam sub verandă și ne jucam, ziceam că e o peșteră și noi eram bandiți ori prizonierii lor. Mai târziu ne jucam de-a mama și de-a tata, închipuindu-ne că ne aflam într-o casă. Dar în ziua de care vorbesc stăteam acolo, lângă verandă, fără să mă gândesc vreun pic la Mabel ori la jocurile noastre, când am simțit că mă trage ceva de gleznă. M-am uitat în jos și am văzut-o pe Mabel. „Haide odată“, mi-a zis ea atunci.*

Sub scenă era întuneric de-ți băgai degetele-n ochi și, când m-am lăsat în patru labe, încercând să zăresc ceva în bezna aia, pe nepusă masă nr. 7 m-a cuprins cu brațele pe după gât.

— Hai, repede, mi-a șoptit.

— Ce se-ntâmplă aici? a mârâit o voce. Era așa de aproape, încât mai că-i simțeam răsuflarea în păr. Cine-i acolo?

În clipa aia am recunoscut vocea. Era a lui Rocky Gravo. M-a luat cu rău de la stomac. Nr. 7 mi-a dat drumul și s-a furișat afară. Am dat să spun ceva, să-mi cer scuze, dar

m-am temut că Rocky o să-mi recunoască vocea, așa că m-am rostogolit pe sub pânză și am ieșit la lumină. Nr. 7 se ridicase deja în picioare și se îndepărta, uitându-se înapoi, la mine. Avea fața albă ca varul. Nici unul n-a zis nimic. Am intrat pe ring, încercând să ne comportăm cât mai firesc. Asistenta strângea ceștile de cafea murdare și le punea într-un coș. Apoi mi-am dat seamă că eram plin de praf pe mâini și pe haine. Mai aveam vreo două minute până să sune sirena, așa că m-am repezit la vestiar să mă curăț. Când am terminat, m-am simțit mai bine.

„A fost cât pe-acî“, mi-am zis. „Să mor dacă mă mai bag vreodată în chestii de-astea.“

Am intrat pe ring chiar în clipa în care s-a auzit sirena, iar orchestra a-nceput să cânte. Nu era prea grozavă, dar tot mai bine decât cu radioul, unde crainicii te îmbiau mereu să cumperi câte ceva. De când am intrat în maratonul ăsta, am ascultat radio de nu-mi mai trebuie cât oi trăi. *Uite că și-acum se aude un radio, într-o clădire vizavi de tribunal. Se-aude foarte clar. „Aveți nevoie de bani?... Ați dat de necaz?“*

— Pe unde-ai umblat? m-a întrebat Gloria, luându-mă de braț.

— N-am umblat pe nicăieri, i-am zis. Ai chef să dansezi?

— Bine.

Am dat o tură ringului, apoi ea s-a oprit.

— Prea ne rupem picioarele, a zis.

Mi-am desprins mâna de talia ei, când am văzut că tot mai eram murdar pe degete. „Asta-i culmea“, m-am gândit. „De-abia m-am spălat.“

— Auzi, ia-ntoarce-te puțin, i-am zis Gloriei.

— De ce, care-i poanta? m-a întrebat.

— Întoarce-te, dom'le, un pic.

A șovăit, mușcându-și buza de jos, așa că am trecut eu în spatele ei. Purta o fustă albă de lână și un pulover subțire de lână, alb și el. Pe spate era plină de praf și atunci mi-am dat seama unde se murdărise.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat.

— Stai cuminte, i-am zis.

I-am scuturat praful și scamele de pe pulover și de pe fustă. Câteva momente n-a zis nimic.

— Probabil că m-am murdărit când m-am bătut cu Lillian, în vestiar, a spus în cele din urmă.

„Nu-s chiar așa de fraier cum mă crede“, mi-am zis.

— Da, probabil, am spus cu voce tare.

Rollo Peters s-a apropiat de noi, însoțindu-ne pe ring.

— Cine-i fata aia? l-am întrebat, arătând spre nr. 7.

— Partenera lui Guy Duke. Una, Rosemary Loftus.

— Ce gusturi ai și tu, a rânjit Gloria.

— Am întrebat și eu, ce săriți așa? Că doar n-o să mă duc să-i fac declarații de dragoste.

— Nici nu-i nevoie, a zis Gloria. Hai, Rollo, spune-i.

— Nu mă băga-n chestia asta, a făcut Rollo, clătinând din cap. Nu știu nimic despre fătuca aia, punct.

— Da' care-i treaba? am chestionat-o pe Gloria, când am văzut că Rollo se duce spre James și Ruby Bates.

— Chiar așa de pușor ești? a exclamat ea. Nu, acu' pe bune, chiar așa de pușor ești? A izbucnit în râs, dând din cap. Hai, că ești nostim.

— OK, las-o baltă, am zis.

— Păi doamna e cea mai mare curvă de la vest de Mississippi. O curvă cu o educație aleasă, și să știi că

astea-s cele mai nasoale curve. Nici dacă ești fată să nu intri cu ea la budă...

— Bună, Gloria, a zis doamna Layden.

Ca de obicei, stătea în loja ei de la capătul sălii, în partea opusă scenei animatorului. Gloria și cu mine ne-am apropiat de balustradă...

— Ce face perechea mea favorită?

— Bine, am răspuns. Dumneavoastră ce mai faceți, doamnă Layden?

— Bine și eu. Diseară vreau să stau până târziu. Vedeți? A arătat spre pătură și spre coșul cu mâncare de pe scaunul vecin. O să fiu aici ca să vă fac galerie.

— O s-avem nevoie, a zis Gloria.

— De ce nu vă duceți să stați în altă lojă, nu așa de aproape de Palm Garden? am întrebat-o. O să fie gălăgie la bar când o să vină toți ăia la băut...

— Nu, stau foarte bine, mi-a zâmbit ea. Îmi place aici, mai ales la derby. Vreau să-i văd pe toți la turnantă. Vreți ziarul de seară? ne-a întrebat, scoțându-l de sub pătură.

— Vă mulțumim, i-am spus. Da, mi-ar plăcea să știu ce mai e prin lume. Cum mai e vremea? Lumea mai e cum o știam eu?

— Ei, râzi de mine, mi-a zis.

— Nu, deloc, se poate?... Dar mi se pare că stau în sala asta de un milion de ani... Vă mulțumesc pentru ziar, doamnă Layden.

Ne-am îndepărtat încet și am desfăcut ziarul. Titlurile mari, negre, mi-au sărit imediat în ochi.

TÂNĂR CRIMINAL SĂLTAT ÎN TOIUL MARATONULUI DE DANS

Un infractor evadat participa la un concurs de dans

Poliția a arestat un criminal la maratonul de dans care se desfășoară acum pe debarcaderul din Santa Monica. Giuseppe Lodi, un italian de 26 de ani, a evadat în urmă cu opt luni de la penitenciarul din Joliet, Illinois, după ce-a ispășit patru ani din cei cincizeci la care a fost condamnat pentru un jaf armat soldat cu uciderea unui farmacist în vârstă din Chicago.

Lodi, înscris la maraton sub numele Mario Petrone, n-a opus rezistență în momentul când a fost reținut de inspectorii Bliss și Voight de la Secția Furturi. După cum ei înșiși au declarat, cei doi polițiști se duseseră să asiste la maraton în căutarea unei mici distracții, luând o pauză de la îndatoririle de serviciu, și l-au recunoscut pe Lodi prin intermediul unei fotografii pe care o văzuseră în *Identificarea*, secțiune a unei foarte populare reviste polițiste care publică fotografiile și semnalmentele celor mai căutați infractori...

— Ei, na! am exclamat. Eram chiar acolo când l-au luat. Acu' chiar că-mi pare rău de Mario.

— Da' ce, a făcut Gloria, vezi vreo diferență între noi și el?

Pedro Ortega, Mack Aston și câțiva alții s-au adunat în jurul nostru, discutând aprins. I-am dat ziarul Gloriei și m-am îndepărtat, dansând de unul singur.

„Băi, chestia-i groasă“, mi-am zis. „Cincizeci de ani! Săracu' Mario...“ *Iar acum, când Mario o să afle știrile despre*

mine — dacă o să le afle vreodată —, parcă văd că o să zică: „Săracu' băiat! Mă compătimea pe mine, și uite că-l duc pe el la ștreang...”

În pauza următoare, Socks Donald ne-a făcut o surpriză. Ne-a prezentat echipamentul pe care urma să-l purtăm la derby-uri; teniși, șorturi albe, tricouri albe cu mânecă lungă. Băieții au primit niște centuri late de piele, care aveau în părți mânere ca alea de la valize. De ele trebuiau să se țină partenererele noastre, la curbe. În momentul ăla mi s-a părut o tâmpenie, dar mai târziu mi-am dat seama că Socks Donald știa el ce știa.

— Copii, uitați care-i treaba, a zis Socks. Începând din seara asta o să ne-mbogățim. O să vină o mulțime de vedete de cinema la derby și ăștia atrag imediat mulțimea. Diseară o pereche o să piardă, adică în fiecare seară o pereche o să piardă. Să n-aud nici un comentariu, pentru că totul e pe față. Toată lumea pornește cu șanse egale. O să mai câștigați câteva clipe de odihnă când vă puneți uniforme și când le dați jos. A, apropo, azi după-amiază am vorbit cu Mario Petrone. Mi-a zis să vă spun tuturor la revedere din partea lui. Bun, gata, copii, la treabă, haideți, să-i faceți pe spectatori să nu le pară rău de banii dați.

M-am mirat s-aud că zice de Mario; în seara trecută, când l-au arestat, Socks era gata să-i spargă fața.

— Parcă era șucărit pe Mario, i-am zis lui Rollo.

— I-a trecut, m-a anunțat Rollo. Am avut mare bulan. Dacă nu-l săltau, n-ar fi auzit nimeni de maratonul nostru. Articolul din ziar a picat la marele fix. Toată după-masa a plouat cu rezervări.

...inculpat Robert Syverten,
vei fi predat...

...capitolul opt

În seara aia, pentru prima oară de când începuse concursul, sala se umpluse, practic nu mai era nici un scaun liber. Lumea se-nghesuia și la barul Palm Garden, îi auzeam pe clienți vorbind tare și râzând. „Chiar că Rollo a avut dreptate“, mi-am zis. „Socks a avut mare bulan cu arestarea lui Mario.“ (Dar nu pe toți îi atrăsese articolul din ziar. Aveam să descopăr ulterior că Socks ne promova pe vreo câteva posturi de radio.)

Ne-am mișcat încolo și-ncoace pe ring, cu echipamentul pe noi, în timp ce antrenorii și asistentele făceau pregătirile pentru derby.

— Parc-aș fi în pielea goală, i-am zis Gloriei.

— Păi cam așa și arăți, m-a înștiințat ea. Ar trebui să-ți pui un suspensor.

— Nu mi-au dat nici unul, am spus. Da' ce, chiar așa de tare se vede?

— N-ar fi problemă că se vede. Numai să nu te deșeli. Pune-l pe Rollo să-ți cumpere mâine un suspensor. Vezi că sunt în trei dimensiuni: mic, mediu și mare. Ție-ți trebuie unul mic.

— Da' văd că nu sunt singurul, am remarcat, uitându-mă la alți câțiva băieți.

— E, se dau și ei mari, a făcut Gloria.

Cam toți concurenții arătau ridicol în echipament. În viața mea nu văzusem un spectacol mai straniu decât cel oferit de toate mâinile și picioarele alea laolaltă.

— Ia uite și la ăștia, a zis Gloria, făcând un semn din cap către James și Ruby Bates. Tare, nu?

Acum se vedea clar că Ruby aștepta un copil. Arăta de parcă-și îndesase o pernă sub bluză.

— Da, e evident pentru toată lumea, am încuviințat. Dar nu uita că nu te privește.

— Doamnelor și domnilor, a zis Rocky în microfon, înainte să-nceapă senzaționalul nostru derby, aş vrea vă re-
țin atenția câteva clipe pentru a vă expune regulile. Având în vedere numărul concurenților, derby-ul se va desfășura în două etape – patruzeci de perechi se vor întrece în prima și alte patruzeci în a doua. Vom da startul celei de-a doua etape la câteva minute după încheierea celei dintâi, iar pozițiile la start vor fi decise prin tragere la sorți. Vom organiza aceste derby-uri în două etape timp de o săptămână, urmând ca perechea care a adunat cel mai mic număr de tururi să fie eliminată. După prima săptămână derby-urile vor avea o singură etapă. Copiii noștri vor alerga în jurul ringului timp de cincisprezece minute, băieții în marș forțat, fetele în alergare ușoară sau cum le vine mai la îndemână. Nu există premiu pentru învingător, dar dacă cineva dintre dumneavoastră, doamnelor și domnilor, dorește să ofere un premiu în bani pentru a-i încuraja pe acești copii, sunt sigur că vă vor fi recunoscători. Vă rog să observați că în centrul ringului au fost dispuse paturi, asistentele și antrenorii sunt pregătiți cu felii de portocală, prosoape ude și săruri, iar doctorul nostru se va asigura în

orice moment că acești copii vor continua cursa numai dacă le va permite condiția fizică.

Tânărul doctor stătea în mijlocul ringului, cu stetoscopul după gât, dându-și importanță.

— Dar, atenție!, doamnelor și domnilor, atenție, a anunțat Rocky. Ceea ce vedeți în mâna mea e o bancnotă de zece dolari pentru învingătorul din această seară, oferită cu generozitate de minunata și miniona actriță, vedeta incontestabilă a ecranului, nimeni alta decât domnișoara Ruby Keeler. Aplauze pentru Ruby Keeler, doamnelor și domnilor...

Ruby Keeler s-a ridicat în picioare, mulțumind printr-o plecăciune.

— Așa vă vreau, doamnelor și domnilor, a zis Rocky. Și acum am avea nevoie de niște arbitri, doamnelor și domnilor, care să țină socoteala tururilor pe care le face fiecare pereche. S-a oprit o clipă ca să-și șteargă transpirația de pe față. Așa, doamnelor și domnilor, vreau să văd arbitrii din rândul publicului — am nevoie de patruzeci de persoane. Haideți, apropiați-vă fără teamă...

Câteva momente, nimeni n-a schițat nici o mișcare, apoi doamna Layden s-a strecurat pe sub balustradă și a pășit pe ring. Când a trecut prin fața mea și a Gloriei, a zâmbit și ne-a făcut cu ochiul.

— Mai știi, poate c-o să ne fie de ajutor la urma urmei, a murmurat Gloria.

Curând au urmat-o și alții, până când toți arbitrii au fost selectați. Rollo a dat fiecăruia un cartonaș și un creion, după care i-a așezat pe scaune, lângă scenă.

— Așa, doamnelor și domnilor, a continuat Rocky, avem suficienți arbitri. Acum vom organiza tragerea la sorți

pentru primul derby. În această pălărie sunt optzeci de numere, dintre care vom extrage patruzeci. Celelalte perechi vor fi în al doilea derby. Și-acum avem nevoie de cineva care să extragă numerele. Dumneavoastră, doamnă? a întrebat-o el pe doamna Layden, întinzându-i pălăria.

Doamna Layden a zâmbit, apoi a încuviințat din cap.

— Ăsta-i un moment foarte important din viața ei, a mârâit sarcastică Gloria.

— Mie mi se pare o doamnă foarte drăguță, am replicat.

— Ce prostie, mi-a tăiat-o Gloria.

Doamna Layden a început să extragă numerele, dându-i-le apoi lui Rocky, care le anunța la microfon.

— Prima pereche extrasă, a zis Rocky, este nr. 105. Veniți aici, copii – toate perechile, când vă auziți strigate, treceți în partea asta a scenei.

Imediat ce doamna Layden extrăgea numerele, Rocky le anunța, apoi i le dădea câte unui arbitru. Respectivul urma să numere tururile perechii extrase.

— Perechea nr. 22, a zis Rocky, întinzându-i bilețelul unui tinerel cu ochelari.

— Haide, am îmboldit-o pe Gloria. Ăsta-i numărul nostru.

— Aș putea să fiu eu arbitrul lor? am auzit-o pe doamna Layden cum îi spune lui Rocky. E perechea mea favorită.

— Nu, îmi pare rău, stimată doamnă, i-a răspuns Rocky. Trebuie să-i luăm la rând.

După ce extragerea s-a terminat și ne-am aliniat cu toții la start, Rocky a anunțat:

— Așa, doamnelor și domnilor, suntem aproape gata. Acuma copii, la băieți mă refer, nu uitați: marș forțat, nu altfel. Dacă, din nu știu ce motiv, unul din concurenți

trebuie să se așeze pe pat, partenerul va face un tur de pistă în plus. Ne dați semnalul, doamnă Keeler?

Doamna Keeler a încuviințat din cap, iar Rocky i-a înmânat pistolul lui Rollo. Acesta i l-a dus doamnei Keeler, care stătea într-o lojă din primul rând, împreună cu o fată pe care n-am recunoscut-o. Jolson nu era acolo.

— Gata, doamnelor și domnilor, țineți-vă bine. Doamnă Keeler, dați-i drumul, a zis Rocky și i-a făcut semn cu mâna.

Gloria și cu mine ne strecuraserăm pe lângă scenă ca să ne poziționăm cât mai bine la linia de start și, când doamna Keeler a apăsat pe trăgaci, am țâșnit înainte, îmbrâncindu-ne cu ceilalți concurenți ca să ajungem în frunte. Gloria mă luase de braț.

— Apucă-te de centură, i-am strigat, luptându-mă să-mi croiesc drum printre perechile adverse.

Toți ne poticneam unii de ceilalți, încercând să ajungem pe primul loc... dar, după câteva clipe, ne-am răsfirat și am început să mășăluim în jurul ringului. Făceam niște pași așa de mari, că Gloria trebuia să alerge ca să nu rămână în urmă.

— Hei, nu ridica talpa de jos, a zis Rollo. Ai început s-alergi.

— Mă străduiesc, i-am spus.

— Nu ridica piciorul, a repetat. Uite-așa...

A trecut înaintea mea, arătându-mi ce voia de la mine. M-am prins imediat. Toată șmecheria era să-ți coordonezi umerii și brațele. Am prins șpilu' una-două, fără probleme. Ziceai că-mi vine de la sine. Era așa de simplu, încât mi-am spus că precis mai făcusem marș forțat înainte. Numai că nu-mi aduceam aminte când, așa că evident mă înșelam. Am o memorie beton.

Să tot fi trecut vreo cinci minute de la începutul cursei, moment în care eram printre perechile din frunte, când am simțit că Gloriei i s-a oprit motorul; vreau să zic că nu mai înainta prin propriile-i forțe. O trăgeam eu. Am avut senzația că o să-mi iasă centura prin stomac.

— Prea repede? am întrebat-o, încetinind ritmul.

— Da, a găfâit ea. Mai că-și pierduse suflul.

O asistentă mi-a trântit un prosop de baie ud pe ceafă, dezechilibrându-mă de era să vin în bot.

— Dă-ți cu ăsta pe față, i-am zis Gloriei.

În clipa aia Perechea nr. 35 ne-a depășit, încercând să intre-n turnantă înaintea noastră. Efortul s-a dovedit însă peste puterile fetei. Am văzut cum începe să se clatine, slăbind strânsoarea centurii.

— Fiți gata să interveniți la nr. 35, a strigat Rocky Gravo, dar, înainte ca asistentele sau arbitrii să ajungă lângă ea, fata se prăbușise deja cu capul înainte, glisând câțiva metri pe podea.

Singur, aș fi putut să evit cu ușurință corpul de pe jos, dar, cu Gloria agățată de centura mea, m-am temut că manevra o s-o desprindă de mine. (Să iei curbele cu o față atârnată de mijloc era ca în jocul ăla în care te ții de mâini și te învârtești tot mai tare, până când forța centrifugă e așa de mare, că nu mai poți să te ții de mâna celuilalt și ești aruncat într-o parte.)

— Atenție! am țipat, dar avertismentul venea prea târziu.

Gloria s-a împiedicat de trupul fetei, târându-mă și pe mine după ea, și n-am mai văzut decât patru ori cinci perechi de-a valma pe podea, zbătându-se să se ridice în picioare. Rocky a zis ceva în microfon și s-a auzit un suspin general.

M-am ridicat de jos. Nu mă lovisem, dar, după cum îmi ardeau genunchii, mi-am dat seama că-mi zdrelisem toată pielea de pe ei. Asistentele și antrenorii s-au repezit și au început să le tragă pe Gloria și Ruby din grămadă ca să le așeze pe paturile pliante.

— Nimic grav, doamnelor și domnilor, a zis Rocky. O simplă căzătură... dar așa-i la derby-uri, în fiecare clipă se-ntâmplă ceva... cât timp fetele primesc îngrijiri, băieții vor face două tururi în contul unui tur de echipă. Copii, dați-le voie băieților să alerge pe interior.

Am băgat mare ca să nu ne pierdem poziția în cursă. Cum Gloria nu mai atârna de mine, m-am simțit ușor ca un fulg. O asistentă și un antrenor se apucaseră să-i acorde primele îngrijiri, în timp ce doctorul îi asculta inima cu stetoscopul. Asistenta îi plimba un flacon cu săruri pe sub nas, iar antrenorul îi masa picioarele. Alți doi îi aplicau același tratament lui Ruby. Am făcut patru tururi până când Gloria a revenit pe ring. Era albă ca varul.

— Mai rezști? am întrebat-o, slăbind ritmul.

A dat din cap în semn că da. Publicul aplauda și bătea din picioare, iar Rocky spunea ceva în microfon. Ruby a reluat și ea cursa, arătând la fel de epuizată.

— Ia-o-ncet, mi-a zis Rollo, mărșăluind o clipă lângă mine. Nu ești în pericol să...

În clipa aia o durere groaznică mi-a săgetat piciorul, răspândindu-se instantaneu în tot corpul, de am crezut că o să-mi explodeze capul. „O, Doamne“, mi-am zis, „gata, am paralizat!“

— Scutură-ți piciorul, scutură-ți piciorul! a zis Rollo.

Nu reușeam să-mi îndoi piciorul. Pur și simplu nu mă mai asculta. Era țepăn ca o scândură. Orice pas pe care-l făceam era ca un cuțit în creier.

— Avem o crampă la Perechea 22, a zis Rocky la microfon. Antrenorii, atenție, fiți pregătiți...

— Scutură-ți piciorul, scutură-ți piciorul! a zis Rollo. Am izbit cu piciorul în podea, dar durerea a fost mai vie ca niciodată.

— Scutură-ți piciorul, scutură-ți piciorul...

— Băi bulangiule, i-am zis, nu-nțelegi că mă doare...

Doi antrenori m-au luat de brațe și m-au cărat spre paturi.

— Iat-o pe fetița noastră din Perechea 22, a anunțat Rocky, micuța Gloria Beatty! Ce fată deosebită! Aleargă singură cât timp partenerul ei primește îngrijiri pentru o crampă – ia uitați-vă la ea, rupe podeaua, nu alta! Copii, faceți-i loc pe interior...

Un antrenor mă ținea de umeri ca să stau întins, în timp ce altul îmi masa piciorul de sus până jos, apăsând mușchii cu pumnul.

— Băi, ce faci, mă doare, i-am zis.

— Stai cuminte, m-a potolit antrenorul care mă ținea de umeri. N-ai mai avut chestii de-astea niciodată?

Am simțit cum ceva pocnește în picior și durerea a dispărut ca luată cu mâna.

— OK, a zis antrenorul.

M-am ridicat, îmi revenisem complet, așa că m-am întors pe ring, așteptând-o pe Gloria. Am zărit-o în partea opusă locului unde stăteam eu; alerga cu capul hâțânându-i-se în jos și-n sus la fiecare pas. Trebuia s-o aștept până ajungea la mine. (Potrivit regulilor, erai obligat să te întorci pe pistă exact în același loc de unde ieșiseși.) Când a ajuns lângă mine, am început să mășăluiesc și imediat s-a prins de centura mea.

— Două minute până la final, a anunțat Rocky. Hai-deți, vă rog, o mică încurajare, doamnelor și domnilor...

Spectatorii au început să bată din palme și din picioare mai tare ca înainte.

Câteva perechi ne-au depășit, așa că am început să bag viteză. Eram aproape sigur că Gloria și cu mine nu eram pe ultimul loc, dar amândoi abandonaserăm temporar cursa și nu voiam să risc să fim eliminați. Când s-a auzit pistolul de finis, jumătate din echipe s-au prăbușit pe podea. M-am întors să mă uit la Gloria și am văzut că avea ochii sticloși. Am știut că avea să leșine.

— Hei... am strigat către o asistentă, dar în același moment Gloria s-a încovoiat în față și a trebuit s-o prind singur. Nu mai aveam altceva de făcut decât s-o duc la paturi. Hei! am țipat la un antrenor. Chemați doctorul!

Nimeni nu m-a băgat în seamă. Erau prea ocupați să culeagă concurenții de pe jos. Spectatorii se urcaseră pe scaune și chirăiau.

I-am șters Gloriei fața cu un prosop ud. Doamna Layden s-a ivit brusc lângă mine și a luat o sticlă cu săruri de pe măsuta de lângă pat.

— Hai, mergi la vestiar, mi-a zis. Gloria o să-și revină imediat. Nu ține la efort.

Eram pe un vas care se îndrepta spre Port Said. Mă duceam în deșertul Sahara ca să fac filmul ăla. Eram celebru și aveam bani la greu. Eram cel mai important regizor de film din lume. Mai important chiar decât Serghei Eisenstein. Criticii de la *Vanity Fair* și de la *Esquire* mă declaraseră la unison un geniu. Mă plimbam pe punte, gândindu-mă la un maraton de dans la care participasem

odată, și tocmai mă întrebam ce s-o fi ales de fetele și de băieții ăia, când ceva m-a lovit în ceafă, o izbitură înspăimântătoare, lăsându-mă inconștient. Am avut senzația că mă prăbușesc în gol.

Când am atins apa, am început să dau din mâini și din picioare, pentru că mi-era frică de rechini. Ceva mi-a șters trupul și am scos un țipăt de groază.

M-am trezit înotând într-o apă rece ca gheața. Mi-am dat seama unde mă aflam. „Am avut un coșmar“, mi-am zis. Chestia aia care m-a atins era un bloc de gheață de cincizeci de kile. Mă băgaseră într-un mic bazin cu apă din vestiar. Încă mai aveam pe mine echipamentul. Am ieșit din apă tremurând tot și unul dintre antrenori mi-a întins un prosop.

Alți doi antrenori au intrat în vestiar, ducând în brațe un concurent care-și pierduse cunoștința. Era Pedro Ortega. Cei doi l-au dus până la bazin și i-au făcut vânt în apă.

— Așa am pățit și eu? am întrebat.

— Exact, mi-a răspuns antrenorul. Ai leșinat imediat ce ai ieșit din ring...

Pedro a scâncit ceva în spaniolă și a improșcat cu apă, încercând să iasă din bazin. Antrenorul a început să râdă.

— Zău că Socks a știut ce face când a pus bazinu' aici, a zis. Apa asta ca gheața îi scoală din morți. Hai, dați-vă jos șorturile și pantofii ăia uzi.

...de șeriful Districtului
Los Angeles directorului
Penitenciarului...

ORE SCURSE

752

Perechi rămase în concurs

26

Derby-urile îi căsăpeau ca pe muște. Peste cincizeci de perechi fuseseră eliminate în două săptămâni. O dată sau de două ori era să câștigăm cursa, dar cu un efort așa de mare, încât puțin lipsise să nu abandonăm. După ce am schimbat tactica, n-am mai avut probleme: am renunțat să ne mai rupem oasele ca să învingem; nu ne mai păsa pe ce loc ieșeam la finalul cursei, atâta vreme cât nu era ultimul.

Ne făcuserăm rost și de un sponsor: Berea Jonathan. Bere dietetică. Picase la țanc. Pantofii ni se uzaseră aproape complet, iar hainele ajunseseră zdrențe. Doamna Layden i-a convins să ne sponsorizeze. *Poate-l convingeți și pe Sf. Petru să mă lase să intru, doamnă Layden. Cred că nu mai am mult și ajung acolo.* Ne-au dat mie și Gloriei trei perechi de pantofi, trei perechi de pantaloni gri, de flanel, și trei tricouri cu mânecă lungă, toate inscripționate pe spate cu numele produsului la care făceam reclamă.

Luasem vreo două kile jumate în greutate de când mă înscrisesem în concurs și începusem să sper că avem o șansă să câștigăm premiul ăla de o mie de dolari până la urmă. Dar Gloria se arăta foarte pesimistă.

— Auzi, ce-o să faci când o să se termine toată prostia asta? m-a întrebat.

— Păi ce rost are să ne batem capul acum? i-am zis. Încă nu s-a terminat. Nu înțeleg de ce tot te-agiți. Oricum

stăm mai bine decât înainte — măcar știm că avem o masă asigurată.

— Ce n-aș da să mor, a zis. Ce n-aș da să mă trăsneasă Dumnezeu.

O ținea langa cu chestia asta. Începea să mă calce pe nervi.

— Să știi că, într-o zi, Dumnezeu o să te-asculte, i-am zis.

— Dar ce n-aș da!... De fapt, ce n-aș da să am eu sânge-n mine s-o fac în locul Lui.

— Dacă o să câștigăm, poți să-ți iei cei cinci sute de dolari și să pleci undeva, i-am spus. Sau poți să te măriți. E plină lumea de tipi gata de însurătoare. Măcar te-ai gândit vreodată la treaba asta?

— Și-ncă cum! a zis. Dar n-o să pot să mă-nsor nicio dată cu bărbatul pe care mi l-aș dori. Singurii care s-ar însura cu mine sunt ăia cu care nu vreau să am de-a face. Adică vreun borfaș sau vreun pește.

— Știu de ce ești așa de morbidă, i-am zis. O să-ți treacă-n câteva zile. O să vezi c-o să-ți fie mult mai bine.

— N-are nici o legătură, mi-a replicat. Nici măcar nu mă doare spatele în zilele alea. Nu asta-i problema. Dar toată treaba asta în care ne-am băgat e ca un carusel. Când ieșim de-aici ne-ntoarcem exact de unde-am plecat.

— Păi, am avut ce băga la ghiozdan și unde pune capul jos, am zis.

— Și la ce ne-a folosit când n-a făcut decât să amâne puțin ceea ce e scris să ni se-ntâmples?

— Hei, Berea Jonathan, m-a strigat Rocky Gravo. Ia vino puțin până-aici...

Stătea cu Socks Donald lângă scenă. Gloria și cu mine ne-am îndreptat spre ei.

— Copii, v-ar plăcea să câștigați o sută de verzișori? ne-a întrebat Rocky.

— Făcând ce? l-a chestionat Gloria.

— Păi, băi copii, a zis Socks Donald, mi-a venit o idee marfă, dar am nevoie de puțin ajutor și...

— Altu' care se crede Ben Bernie¹, mi-a șoptit Gloria.

— Cum? a făcut Socks.

— Nimic, a zis Gloria. Zi-i mai departe: ai nevoie de puțin ajutor...

— Da, a zis Socks. Vreau ca voi doi să vă căsătoriți chiar aici. O nuntă cu public.

— Să ne căsătorim? m-am crucit eu.

— Păi nu, stai puțin, a precizat Socks. Nu-i chiar așa de grav. Vă dau cincizeci de dolari de căciulă și, după ce se termină maratonul, puteți să divorțați dacă vreți. Nu trebuie să vă luați pe viață. E doar pentru show. Ce ziceți?

— Zic că ești dus cu capul, i-a spus Gloria.

— N-a vrut să spună asta, nu vă supărați, domnu' Donald... am încercat eu s-o dreg.

— Ba exact asta am vrut să zic, să mor eu, a zis Gloria. N-am nimic împotriva să mă mărit, l-a anunțat ea pe Socks, dar de ce nu-mi alegi și tu un Gary Cooper sau vreo sculă de producător sau de regizor? Nici nu-mi trece prin cap să mă mărit cu tipu' ăsta. Și-așa abia am grijă de mine...

— Nu trebuie să vă luați pe viață, a zis Rocky. E doar pentru show.

— Corect, a adăugat Socks. Evident, nunta trebuie să fie pe bune, ca să atragem publicul. Dar...

¹ Ben Bernie (1891-1943), violonist de jazz și vedetă a radioului american, considerat un extraordinar *showman*. (N. tr.)

— N-ai nevoie și de-o nuntă ca să atragi mulțimea, i-a zis Gloria. Deja nu mai sunt locuri libere. Nu-ți ajunge pentru show că toți amărății ăia leșină de-i strângi cu fărașu' în fiecare seară?

— Văd că nu pricepi șmenu', i-a zis Socks, încruntându-se.

— Ba bine că nu. M-am prins de șmenurile voastre mai bine ca voi.

— Zici că vrei să joci în filme, păi uite că acu' ai o șansă, i-a zis Socks. Deja am rezolvat cu mai multe firme care sunt dispuse să-ți asigure rochia de mireasă, pantofii. Am vorbit și cu un salon de înfrumusețare să te aranjeze. O să vină o mulțime de regizori și de șefi, care n-o să aibă ochi decât pentru tine. O șansă de-asta apare o dată-n viață. Ce părere ai, puiule? s-a întors el către mine.

— Păi, știu și eu ce să zic... am bâiguit eu, ca nu cumva să-l supăr.

La urma urmei, el era finanțatorul. Știam că, dacă i se pune pata pe noi, eram ca și descalificați.

— Zice că nu, i-a tăiat-o Gloria.

— Băiatul gândește cu capul ei, a remarcat Rocky, plin de sarcasm.

— Cum credeți, a zis Socks, dând din umeri. Dacă vă strică o sută de dolari, poate altora n-o să le strice. Apoi, către mine: Măcar am aflat cine poartă izmene în familia asta.

Și el, și Rocky s-au pus pe râs.

— Chiar n-ai pic de bun-simț în tine? i-am zis Gloriei când ne-am îndepărtat. Țștia o să ne-arunce-n stradă chiar acum.

— Ori acum, ori mâine, tot aia e, mi-a-ntors-o ea.

— Ești cea mai deprimantă persoană din câte am cunoscut, i-am zis. Câteodată cred că mai bine ai muri și gata.

— Da, știu, mi-a zis.

Când am ajuns iarăși lângă scenă, i-am văzut pe Socks și pe Rocky discutând foarte serioși cu Vee Lovell și Mary Hawley, Perechea nr. 71.

— Ia uite la Socks cum îi face din vorbe, a zis Gloria. Hawley aia e proastă de bubuie.

James și Ruby Bates s-au apropiat și am dansat o vreme unii lângă alții. Ne împăcaserăm după ce Gloria încetase s-o mai bată la cap pe Ruby să facă avort.

— A venit cumva Socks să vă propună să vă căsătoriți? ne-a întrebat Ruby.

— Da, exact, am zis. Da' de unde-ai știut?

— Păi le-a propus tuturor, ne-a înștiințat ea.

— L-am refuzat pe loc, a zis Gloria.

— Nunțile astea cu public nu-s chiar așa de rele, a spus Ruby. Noi am făcut una...

— Pe bune? m-am mirat eu.

James și Ruby erau așa de demni și de retrași, și se iubeau așa de mult, că nu mi-i puteam imagina cununându-se în public.

— Ne-am căsătorit la un maraton de dans din Oklahoma, ne-a zis ea. Am mai făcut trei sute de dolari și din cadouri...

— Taică-său ne-a dat drept cadou de nuntă pușca lui de vânătoare, a râs James.

Deodată în spatele nostru am auzit o fată țipând. Ne-am întors. Era Lillian Bacon, partenera lui Pedro Ortega. Am văzut cum se dădea înapoi, încercând să se îndepărteze de

el. Pedro a prins-o de mână și a lovit-o cu pumnul în față. Ea s-a trântit la podea și a țipat iarăși. Pedro a înșfăcat-o de gât cu ambele mâini, încercând s-o stranguleze și, în același timp, s-o ridice de jos. Chipul lui era chipul unui nebun. Nu m-am îndoit o clipă că avea de gând s-o omoare.

Am luat-o cu toții la fugă ca să-l oprim. Haosul pusese stăpânire pe sala de dans.

James și cu mine am ajuns primii la el; l-am apucat de mâini și i le-am descleștat de pe gâtul lui Lillian. Fata rămăsese acolo pe jos, țeapănă, cu brațele înapoi, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă, de ziceai că e la dentist.

Pedro bolborosea ceva, fără să pară că ne-ar fi recunoscut. James i-a dat un brânci și Pedro s-a împleticit. Am apucat-o pe Lillian de subsuori, ajutând-o să se ridice-n picioare. Îi zvâcneau toți mușchii, așa, ca la culturști.

Socks și Rocky s-au repezit și ei la Pedro și l-au apucat fiecare de câte un braț.

— Băi, ce faceți aici? a urlat Socks.

Pedro s-a uitat la Socks, buzele i s-au mișcat, dar n-a scos nici un sunet. Apoi l-a văzut pe Rocky și expresia de pe chip i s-a schimbat într-una de ură feroce. Și-a eliberat brațele cu o smucitură, a făcut un pas în față și și-a dus mâna la buzunar.

— Ai grijă, a strigat cineva.

Pedro s-a aruncat înainte; în mână avea un cuțit. Rocky a încercat să se ferească, dar totul s-a petrecut așa de rapid, încât n-a avut nici o șansă. Cuțitul l-a lovit în brațul stâng, la vreo cinci centimetri de umăr. A scos un țipăt și a rupt-o la fugă. Pedro s-a întors, vrând să se ia după el, dar înainte să apuce să facă un singur pas Socks l-a pocnit în ceafă cu un baston din piele. Izbitura s-a auzit clar, cu toată

muzica de la radio. A răsunat ca atunci când bați cu degetul într-un pepene. Pedro a înțepenit acolo, cu un rânjet idiot pe chip, apoi Socks l-a lovit încă o dată.

Brațele lui Pedro s-au lăsat în jos și cuțitul a căzut la podea. Picioarele au început să-i tremure, apoi s-a prăvălit grămadă.

— Luați-l de-aici, a zis Socks, aplecându-se și culegând cuțitul de pe ring.

James Bates, Mack Aston și Vee Lovell l-au ridicat pe Pedro și l-au dus la vestiar.

— Rămâneți pe locurile voastre, doamnelor și domnilor, a zis Socks către public. Vă rugăm frumos.

O sprijineam pe Lillian să nu cadă. Tot nu se oprișe din tremurat.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat-o Socks.

— M-a acuzat că-l înșel, a zis fata. Apoi m-a lovit și a încercat să mă strângă de gât.

— Haideți, copii. Faceți-vă că nu s-a-ntâmplat nimic. Soră, ajută-o pe fata asta să se ducă la vestiar.

Socks i-a făcut un semn lui Rollo, care era pe scenă, și sirena a țiuit, anunțând pauza. De data asta cu câteva minute mai devreme decât ora stabilită. Asistenta mi-a luat-o pe Lillian din brațe și toate fetele s-au strâns în jurul lor, îndreptându-se spre vestiar.

Am ieșit la rândul meu de pe ring, în timp ce Rollo înșira niște anunțuri oarecare la microfon.

L-am văzut pe Rocky lângă chiuveță; își scosese haina și cămașa și își tampona rana cu niște prosoape de hârtie. Sângele îi șiroia pe braț, prelingându-i-se de pe degete.

— Ar trebui să te vadă doctorul, a zis Socks. Unde dracu' e doctoru' ăla? a zbierat el.

— Aici sunt, a zis doctorul, ieșind de la toaletă.

— O dată avem și noi nevoie de tine, și atunci tu stai pe cur, i-a zis Socks. Vezi ce are Rocky.

Pedro zăcea pe podea, în timp ce Mack Aston stătea călare pe el și-l masa pe stomac, așa cum fac salvamarii cu cei salvați de la înec.

— Păzea, a zis Vee Lovell, care apăruse cu o găleată de apă în mână.

Mack s-a dat la o parte, iar Vee i-a aruncat apa în față lui Pedro. N-a avut nici un efect. Pedro era țeapăn ca un buștean.

James Bates a adus încă o găleată cu apă și l-a mai botezat o dată. În fine, Pedro a început să dea semne de viață. S-a mișcat, apoi și-a deschis ochii.

— Își revine, a zis Vee Lovell.

— Cred că-i mai bine să-l iau pe Rocky cu mașina mea și să-l duc la spital, ne-a anunțat doctorul, scoțându-și halatul de pânză. Are o tăietură adâncă, aproape până la os. Trebuie cusută. Cine l-a aranjat?

— Javra asta, a răspuns Socks, făcând un semn cu piciorul spre Pedro.

— Probabil c-a avut un brici, a spus doctorul.

— Uite-aici, a zis Socks, întinzându-i cuțitul.

Socks își trecuse bastonul în mâna cealaltă; curelușa îi mai era încă înfășurată pe încheietură.

— Tot un drac, a remarcat doctorul, înapoindu-i cuțitul.

Pedro s-a ridicat în capul oaselor și a început să-și frece falca, buimac.

„Nu la falcă ți-ai luat-o“, i-am zis în gând, „ci la ceafă.“

— Pentru numele lui Dumnezeu, haide odată, i-a zis Rocky doctorului. Sângerez ca un porc înjunghiat. Iar tu

o să vezi pe dracu', javră ordinară, a zis apoi către Pedro, o să te dau în judecată de o să...

Pedro i-a aruncat o privire fioroasă, dar n-a spus nimic.

— Ba n-o să dai pe nimeni în judecată, i-a zis Socks. Și-așa sper să nu-mi închidă sala după porcăria asta. De-acum încolo ai grijă cu cine te-ncurci...

— Nu m-am încurcat cu nimeni, s-a dezvinovățit Rocky.

— Auzi, mai dă-te-n pula mea, i-a zis Socks. Doctore, scoate-l prin spate.

— Haide, Rocky, i-a zis doctorul.

Rocky s-a îndreptat spre ușă. Bandajul provizoriu de tifon de pe braț era deja îmbibat de sânge. Doctorul i-a aruncat o haină peste umeri și au ieșit.

— Auzi, bă, tu vrei să-mi fuți concursu' ăsta sau cum? l-a luat Socks în primire pe Pedro. Nu puteai s-aștepți până se termină ca să-l iei la omor?

— Am vrut să-i tai gâtul, a declarat Pedro, într-o engleză foarte corectă. S-a apucat să-mi seducă logodnica...

— Dacă ți-a sedus logodnica, atunci mai mult ca sigur că-i un magician, i-a tăiat-o Socks. Aici n-ai loc să seduci pe nimeni nici dac-ai vrea.

„Știu eu un loc“, mi-am zis în minte.

Rollo Peters a intrat în vestiar.

— Băi băieți, voi de ce nu vă faceți somnul? Unde-i Rocky? a întrebat el, uitându-se în jur.

— L-a luat doctorul la spital, l-a înștiințat Socks. În sală cum e?

— S-au mai potolit, i-a zis Rollo. Le-am spus că făceam repetiții pentru un număr nou. Dar care-a fost treaba cu Rocky?

— Nici o treabă, a zis Socks. Jegosu' ăsta aproape că i-a retezat brațul. I-a întins cuțitul. Uite, ia ăsta și scapă de el. De-acum încolo tu faci anunțurile până aflăm cum e cu Rocky.

Pedro s-a ridicat de jos.

— Scuze, sunt cam iute la nervi...

— Bine că n-a fost mai rău, a spus Socks. Bine că nu s-a-ntâmpilat seara, când avem sala plină. Ce-ți face capul?

— Mă doare, a zis Pedro. Îmi cer iertare. Am vrut să câștig mia aia de dolari...

— Încă mai ai o șansă, l-a anunțat Socks.

— Adică nu sunt descalificat? Adică m-ai iertat?

— Da, te-am iertat, a zis Socks și și-a băgat bastonul în buzunar.

...pentru ca sus-menționatul
director...

ORE SCURSE

783

Perechi rămase în concurs

26

— Doamnelor și domnilor, a anunțat Rocky la microfon înainte să înceapă derby-ul, conducerea m-a rugat să vă informez că, de azi într-o săptămână, vom organiza o nuntă cu public – o căsătorie autentică, da, chiar aici, pe ring, între componenții Perechii nr. 71, Vee Lovell și Mary Hawley. Haideți, un pas în față, Vee și Mary, ca să vadă spectatorii noștri ce pereche frumoasă sunteți...

Vee și Mary, în echipament, s-au îndreptat spre centrul ringului, înclinându-se și mulțumind pentru aplauze. Sala era iarăși plină de lume.

— Desigur, dacă nu vor fi eliminați la derby-uri. Dar să sperăm că nu. Această nuntă cu public răspunde strategiei conducerii de a vă oferi numai divertisment de calitate...

Doamna Layden m-a tras de bluză.

— Ce-a pățit Rocky la mână? m-a întrebat ea în șoaptă.

Se vedea clar că Rocky avusese un accident. Dacă brațul drept îi era vârat în mod normal în mâneca hainei, stângul îi era înfășurat într-un bandaj, iar în partea respectivă haina îi atârna pe umăr ca o pelerină.

— Are o luxație, i-am zis.

— Pentru care n-a avut nevoie decât de nouă copci, a mormăit Gloria în barbă.

— Aha, de-aia nu l-am văzut aseară, s-a luminat doamna Layden. Deci a avut un accident...

— Da, doamnă.

— A căzut sau cum?

— Da, doamnă, cred că da.

— ...să v-o prezentăm pe superba vedetă a ecranului, domnișoara Mary Brian. O reverență pentru publicul nostru, domnișoară Brian?

Domnișoara Brian a făcut o reverență. Publicul a aplaudat.

— ...și maestrul absolut al comediei, domnul Charley Chase...

Alte aplauze, mai puternice, când Charley Chase, aflat într-o lojă, s-a ridicat și a făcut o reverență publicului.

— Ce silă mi-e de prezentările astea, a zis Gloria.

— Baftă multă, ne-a urat doamna Layden când ne-am îndreptat spre scenă.

— Ce silă mi-e de toate, a continuat Gloria. Mi-e silă să le văd pe toate vedetele astea și mi-e silă să fac același lucru la nesfârșit...

— Câteodată îmi pare rău că te-am cunoscut, i-am zis. Nu-mi place să spun așa ceva, dar ăsta-i adevărul. Până să te cunosc, nu știam cum e să ai de-a face cu cineva așa de deprimant.

Ne-am îngrămădit la linia de start cu celelalte perechi.

— M-am săturat de viața asta, dar și de moarte mi-e frică, a zis Gloria.

— Băi, ce idee mișto pentru un cântec, a zis James Bates, care o auzise. De ce nu scrii tu un cântec despre un negru bătrân de pe dig, care s-a săturat de viață, dar se teme de moarte? Un negru care adună bumbacu' și îi cântă

fluviului Mississippi. Băi, să știi că ți-am găsit un titlu bun – ceva de genul *Fluviul bătrânului negru*...

Gloria s-a uitat urât la el și i-a dat cu tifla.

— Bună ziua, bună ziua, i-a zis Rocky doamnei Layden, care se apropiase de scenă. Doamnelor și domnilor, a zis apoi în microfon, vă rog să-mi permiteți să vă prezint cel mai mare fan din lume al maratoanelor de dans – o doamnă care n-a lipsit în nici o seară de când a început concursul nostru. Iat-o pe doamna Layden, căreia conducerea i-a oferit un abonament pentru tot sezonul, valabil oricând și oricât. Aplauze pentru doamna Layden, doamnelor și domnilor. O reverență pentru publicul nostru, doamnă Layden?

Doamna Layden a șovăit câteva clipe, extrem de tulburată, neștiind prea bine ce să facă sau ce să spună. Dar, când a văzut că publicul izbucnește în aplauze, a făcut doi pași în față, înclinându-se cu stângăcie. Îți dădeai seama dintr-un foc că era una dintre cele mai mari surprize de care avusese vreodată parte.

— Dumneavoastră, ca fani adevărați ai dansului ce sunteți, cu siguranță o cunoașteți, a mai zis Rocky. Doamna e arbitru la derby-ul nostru din fiecare seară – de fapt, derby-urile nici nu s-ar ține fără ea. Cum vă place maratonul nostru de dans, doamnă Layden? a întrebat-o Rocky, lăsându-se pe vine și înclinând microfonul pentru ca femeia să poată vorbi în el.

— Nu-l poate suferi, a zis Gloria cu glas scăzut. Pun pariu că nu s-ar duce la nici unul, bou' dracului...

— Îmi place, a zis doamna Layden.

Era așa de emoționată, că abia putea vorbi.

— Care e perechea dumneavoastră favorită, doamnă Layden?

— Perechea mea favorită e nr. 22 – Robert Syverten și Gloria Beatty.

— Perechea favorită a doamnei Layden e nr. 22, doamnelor și domnilor, sponsorizată de Berea Dietetică Jonathan. Le țineți pumnii să câștige, nu-i așa, doamnă Layden?

— Da, le țin pumnii și, dac-aș fi fost și eu mai tânără, m-aș fi înscris imediat la concurs.

— Minunat. Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Layden. Așa – și acum am plăcerea să vă ofer un abonament pentru tot sezonul, doamnă Layden – gratuit, din partea conducerii. Puteți intra oricând fără să plătiți nici un ban...

Doamna Layden a luat abonamentul. Emoția și recunoștința o copleșiseră într-atât, încât zâmbea, plângea și dădea din cap în același timp.

— Alt moment important din existența ei, a zis Gloria.

— Gura! i-am tăiat-o eu.

— Așa... arbitrii sunt gata? a întrebat Rocky, îndreptându-se de spate.

— Gata cu toții, l-a informat Rollo, conducând-o pe doamna Layden spre unul dintre scaunele destinate arbitrilor.

— Doamnelor și domnilor, a anunțat Rocky, cei mai mulți dintre dumneavoastră cunosc regulile concursului, dar, pentru cei care asistă prima dată la un asemenea concurs, o să le repet, ca să înțeleagă ce se petrece. Acești copii se vor întrece în jurul ringului timp de cincisprezece minute, băieții în marș forțat, fetele în alergare ușoară sau cum le vine mai la îndemână. Dacă, din nu știu ce motiv, unul din concurenți trebuie să se așeze pe pat – mă refer la paturile pliante din mijlocul ringului –, deci, dacă unul din concurenți trebuie să se așeze pe pat, partenerul va face un tur de pistă în plus. E clar pentru toată lumea?

— Hai, bă, odată, a țipat cineva din public.

— Asistentele și antrenorii sunt gata? E și doctorul aici? Bine, bine. I-a întins pistolul de start lui Rollo. Sunteți bună să le dați startul, domnișoara Delmar? a întrebat Rocky în microfon. Doamnelor și domnilor, domnișoara Delmar este o celebră romancieră și scenaristă de la Hollywood...

Rollo i-a dus pistolul domnișoarei Delmar.

— Țineți-vă bine, doamnelor și domnilor, a strigat Rocky. Orchestra, fiți gata să băgați muzica. Gata, domnișoară Delmar.

Domnișoara Delmar a apăsat pe trăgaci și noi am pornit.

Gloria și cu mine i-am lăsat pe trăpași să decidă ritmul. Nu ne-am forțat nici un moment să ajungem în frunte. Sistemul nostru era să adoptăm un tempo constant și să ne ținem de el. În seara asta nu se pusese în joc nici un premiu special. Și chiar dacă s-ar fi pus, n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile în ceea ce ne privea.

Spectatorii aplaudau și băteau din picioare, tot sperând să aibă parte de ceva senzații tari, dar se vede că în seara asta nu le fusese dat. O singură fată, Ruby Bates, s-a dus și s-a așezat pe pat, dar și asta doar pentru două tururi. Și, pentru prima dată după mai multe săptămâni, nimeni n-a leșinat la finalul cursei.

Dar ceva tot se întâmplase, ceva care băgase frica-n mine. Gloria trăsesese de centura mea mai tare și mai îndelung decât înainte. În ultimele cinci minute ale derby-ului ai fi zis că nu mai are deloc forță proprie. Practic am târât-o după mine. Am avut senzația că am scăpat de eliminare la mustață. *Și chiar scăpasem la mustață. Mai târziu, în cursul aceleiași seri, doamna Layden avea să mă înștiințeze*

că vorbise cu tipul care ținuse socoteala tururilor. Îi întrecuserăm pe ultimii clasați cu doar două tururi. M-a luat cu fiori. Din clipa aia m-am hotărât să renunț la sistemul nostru și să trec la atac.

Ultimii clasați erau Basil Gerard și Geneva Tomblin, Perechea nr. 16. Au fost descalificați pe loc. Știam că Geneva se bucura că totul se terminase. Acum putea în sfârșit să se mărite cu tipul ăla, căpitanul unei viviere, pe care-l cunoscuse în prima săptămână a concursului.

Geneva a reintrat pe ring tocmai când ni se adusese mâncarea. Era îmbrăcată în hainele obișnuite și ținea în mână o poșetă mică.

— Doamnelor și domnilor, a anunțat Rocky la microfon, iat-o pe fata aceasta minunată, care a fost eliminată în cursa de astăzi. Nu-i așa că e o scumpă? Vă rog s-o aplaudăm din toată inima, doamnelor și domnilor...

Publicul a aplaudat și Geneva a făcut reverențe spre toate laturile sălii în timp ce se îndrepta spre scenă.

— Iată ce-nseamnă fairplay-ul, doamnelor și domnilor... fata asta și partenerul ei au pierdut un derby foarte strâns, dar iat-o cum ne zâmbește... Am un mic secret să vă spun, doamnelor și domnilor — și Rocky s-a apropiat mai tare de microfon, apoi a șoptit cu putere —, să știți că urmează să se mărite! Da, da, doamnelor și domnilor, tradiționalul nostru maraton de dans este locul unde înfloresc poveștile de dragoste, pentru că Geneva se mărită cu un bărbat pe care l-a cunoscut chiar în această sală. E și el în sală cu noi, Geneva? E și el aici?

Geneva a încuviințat din cap, zâmbind.

— Ia să vedem, unde e norocosul nostru? a întrebat Rocky. Unde e, oare? Ridică-te-n picioare, căpitane, și fă o reverență...

Toți spectatorii și-au întins gâturile, privind de jur împrejur.

— Uitați-l acolo, a strigat Rocky, arătând spre partea opusă a sălii.

Un bărbat a încălecat balustrada lojii în care stătea și s-a îndreptat spre Geneva. Avea mersul acela tipic de marinar.

— Spune-ne câteva cuvinte, căpitane, i-a zis Rocky, înclinând microfonul spre el.

— M-am îndrăgostit de Geneva din prima clipă în care am văzut-o, a mărturisit el publicului, și, după vreo două zile, am rugat-o să abandoneze maratonul de dans ca să ne căsătorim. Dar ea mi-a zis nu, pentru că nu voia să-și dezamăgească partenerul; așa că n-am mai avut altceva de făcut decât să rămân în continuare la concurs. Acum mă bucur că a fost descalificată și abia aștept să vină luna de miere...

Publicul s-a stricat de râs. Rocky a ridicat microfonul.

— Să plouă cu bani pentru tânăra mireasă, doamnelor și domnilor...

Căpitanul a smucit microfonul.

— Nu-i nevoie de nici o donație, oameni buni, a zis. Cred că sunt în stare să am grijă și singur de ea...

— Popeye marinarul, nu alta, a zis Gloria.

N-a plouat cu nici un ban. Pe podea n-a aterizat nici măcar o singură monedă.

— Iată ce om modest, a zis Rocky. Dar cred că pot să vă spun că este căpitanul navei Pacific Queen, un vechi vas cu patru catarge transformat într-o vivieră, ancorată la trei

mile de debarcader. Sunt curse până acolo din oră-n oră în timpul zilei, și dacă cineva dintre dumneavoastră are chef de un pescuit la adâncime, căpitanul e soluția ideală...

— Pup-o, băi, prostule, a țipat cineva din public.

Căpitanul a sărutat-o pe Geneva, apoi a condus-o spre ieșire în aplauzele și hăuliturile mulțimii.

— E a doua nuntă a maratonului nostru de dans, doamnelor și domnilor, a anunțat Rocky. Vă rog să nu uitați de ceremonia deosebit de importantă de săptămâna viitoare, când componenții Perechii nr. 71, Vee Lovell și Mary Hawley, se vor căsători chiar aici, în fața dumneavoastră. Hai, băgați, a spus apoi orchestrei.

Basil Gerard a apărut și el de la vestiar, îmbrăcat în hainele obișnuite, și s-a dus să-și ia ultima masă pe care i-o mai dădea gratis concursul.

Rocky s-a așezat pe scenă, cu picioarele bălăbănindu-i-se în afară.

— Vezi să nu-mi verși cafeaua, i-a zis Gloria.

— Bine, bine, a zis Rocky, mutând ceașca un pic mai încolo. Cum e mâncarea?

— Merge, i-am zis.

Două femei între două vârste s-au apropiat de noi. Le mai văzusem de vreo câteva ori în lojile de lângă ring.

— Dumneata ești managerul? l-a întrebat una din ele pe Rocky.

— Nu chiar, i-a răspuns Rocky. Sunt adjunctul lui. Cu ce vă pot fi de folos?

— Eu sunt doamna Higby, i-a spus femeia. Dânsa e doamna Witcher. Am putea să vorbim undeva, mai retras?

— N-am alt loc mai retras decât ăsta, a zis Rocky. Deci, cu ce vă pot fi de folos?

— Noi suntem președinta, respectiv vicepreședinta...

— Care-i problema? a întrebat Socks Donald, ivindu-se de undeva, din spatele meu.

— Dânsul e managerul, a zis Rocky, cu o expresie de ușurare.

Cele două femei l-au măsurat pe Socks.

— Suntem președinta, respectiv vicepreședinta Ligii Mamelor pentru Bunele Moravuri...

— Vai de noi, a zis Gloria, încet.

— Da, și?

— Avem o rezoluție pentru dumneavoastră, i-a zis doamna Higby, îndesându-i în mână o foaie de hârtie împăturită.

— Despre ce e vorba? a întrebat Socks.

— Scrie aici despre ce e vorba, a zis doamna Higby. Liga noastră pentru Bunele Moravuri a condamnat concursul dumneavoastră...

— Stați așa un pic, a întrerupt-o Socks. Haideți să mergem la mine, în birou, să ne lămurim...

Doamna Higby i-a aruncat o privire doamnei Witcher, care a dat din cap.

— Perfect, să mergem, a spus ea.

— Veniți și voi copii... Și tu, Rocky. Hei, soră, du, te rog, de-aici ceștile și farfuriile astea. Apoi, zâmbindu-le celor două: Vedeți că nu-i punem pe copiii ăștia să facă nimic, ca să nu se extenueze. Doamnelor, pe aici, vă rog...

Cu Socks în frunte, am ocolit scena și ne-am dus în biroul lui, aflat într-un colț al clădirii. La un moment dat, Gloria s-a prefăcut că se împiedică și mai că nu s-a prăvălit în capul doamnei Higby.

— Vai, vă rog mult să mă scuzați, îmi cer iertare, i-a zis Gloria, uitându-se pe jos să vadă în ce se-mpiedicase.

Doamna Higby n-a zis nimic, dar i-a aruncat o privire furibundă și și-a îndreptat pălărioara. Gloria mi-a dat un cot, făcându-mi cu ochiul prin spatele doamnei Higby.

— Nu uitați, copii, sunteți martori, ne-a șoptit Socks când am intrat în biroul lui.

Biroul respectiv fusese anterior o anticameră, așa că era foarte mic. Am observat că nu se schimbase mult din ziua când Gloria și cu mine veniserăm pentru prima oară să ne înscriem la maraton. Singurele chestii noi erau încă două afișe cu femei goale pe care Socks le prinsese în piuneze pe pereți. Doamna Higby și doamna Witcher le-au remarcat imediat și au început să schimbe priviri pline de înțeles.

— Luați loc, stimate doamne, le-a îndemnat Socks. Așa, deci ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Liga Mamelor pentru Bunele Moravuri a condamnat concursul dumneavoastră, a reluat doamna Higby. Am căzut de acord că este un concurs e obscen, degradant, și că exercită o influență nefastă asupra comunității. Am hotărât că trebuie să-l închideți...

— Să-l închidem?

— Neîntârziat. Dacă refuzați, o să ne ducem la Consiliul Municipal. Acest concurs e obscen, e degradant...

— Aveți o impresie cu totul greșită, stimate doamne, le-a zis Socks. Nu e nimic degradant la acest concurs. Păi, să vă spună copiii ăștia, că le place la nebunie. Toți au pus câteva kile pe ei de când am început...

— Aveți o fată în concurs care e pe cale să devină mamă în scurt timp, a zis doamna Higby, o anume Ruby Bates. E criminal s-o pui să alerge și să se agite de colo-colo cât e ziua de lungă când urmează să nască un copil. Nu mai zic că e scandalos cum se expune în văzul lumii în echipamentul

ăla, în care e mai mult dezbrăcată. Îmi închipui că ar putea să aibă bunul-simț să-și pună un halat...

— Stimate doamne, a zis Socks, trebuie să vă mărturisesc că până acum n-am privit niciodată lucrurile din perspectiva asta. Întotdeauna mi s-a părut că Ruby știe ce face, și niciodată nu m-am uitat la burta ei. Dar vă înțeleg argumentele. Vreți s-o scot din concurs?

— Fără doar și poate, a zis doamna Higby.

Doamna Witcher a întărit și ea afirmația cu o înclinare fermă a capului.

— Foarte bine, stimate doamne, a zis Socks, cum doriți dumneavoastră. Sunt om de înțeles. O să-i plătesc chiar eu spitalul. Vă mulțumesc foarte mult că mi-ați atras atenția. O să mă ocup chiar acum...

— Și asta nu e tot, a zis doamna Higby. Intenționați să organizați o ceremonie nupțială publică săptămâna viitoare sau n-a fost decât o șmecherie ca să mai atrageți niște cretini?

— N-am umblat cu șmenuri în viața mea, a zis Socks. Nunta e pe bune. Nici mort nu mi-aș înșela clienții în halul ăsta. Puteți să întrebați pe oricine dintre partenerii mei de afaceri ce fel de om sunt...

— Știm noi care-i reputația dumitale, i-a replicat doamna Higby. Dar chiar și așa, nu-mi vine să cred că o să finanțezi un asemenea sacrilegiu...

— Dar copiii care urmează să se căsătorească se iubesc sincer, a zis și Rocky.

— N-o să îngăduim în veci o asemenea bătaie de joc, a zis doamna Higby. Îți cerem să oprești imediat acest concurs!

— Și ce-o să se-ntâmple cu toți copiii ăștia dacă o să-l oprească? a întrebat-o Gloria. O să ajungă înapoi pe stradă...

— Nu căuta scuze pentru grozăvia asta, domnișoară, i-a zis doamna Higby. Ce se-ntâmplă aici e o adevărată destrăbălare. Atrage toți interlopții. Unul dintre participanți era un criminal evadat — italianul ăla din Chicago...

— Păi, stimată doamne, doar nu mă scoateți tot pe mine vinovat pentru asta, a zis Socks.

— Ba sigur că da. Am venit aici pentru că e datoria noastră să păstrăm orașul nostru curat și la adăpost de asemenea influențe...

— Vă supărați dacă asistentul meu și cu mine ne retragem puțin să punem lucrurile la punct? Poate reușim să rezolvăm problema...

— ...Foarte bine, a zis doamna Higby.

Socks i-a făcut un semn lui Rocky și amândoi au ieșit din cameră.

— Doamnelor, dumneavoastră aveți copii? a întrebat Gloria când ușa s-a închis.

— Amândouă avem fete care sunt mari de-acum, a răspuns doamna Higby.

— Și știți cumva pe unde umblă astă-seară și cu ce se ocupă?

Nici una din cele două n-a răspuns nimic.

— Poate vă ajut eu să vă faceți o idee, a zis Gloria. În timp ce dumneavoastră, două persoane așa de onorabile, ați venit aici ca să vă luați de niște oameni pe care nici măcar nu-i cunoașteți, fiicele dumneavoastră probabil că sunt acasă la un tip, în pielea goală, și se fac mangă.

Doamna Higby și doamna Witcher au suspinat la unison.

— Așa se-ntâmplă, de regulă, cu fetele misionarilor, a continuat Gloria. Mai devreme sau mai târziu toate și-o

pun, și majoritatea nici nu știu cum să se păzească să nu ajungă bortoase. Le faceți să-și ia câmpii cu predicile voastre nenorocite despre puritate și pudoare, dar sunteți prea ocupate să vă băgați în seamă ca să mai aveți timp să le învățați chestii practice de viață...

— Cum... s-a înecat doamna Higby, înroșindu-se toată la față.

— Eu... a dat să zică și doamna Witcher.

— Gloria, am încercat eu s-o temperez.

— E timpul să vă spună și vouă cineva adevărul, a zis Gloria, așezându-se în dreptul ușii, ca și cum n-ar mai fi vrut să le dea drumul afară, și eu sunt exact persoana potrivită. Sunteți genul ăla de putori care se ascund la closet să citească tot felul de cărți pornografice și să-și povestească măscări, după care vă duceți și le stricați tuturor cheful...

— Domnișoară, dă-te din ușă și lasă-ne să plecăm de aici! a chirăit doamna Higby. Refuz să te mai ascult. Sunt o femeie respectabilă. Sunt profesoară la școala de duminică...

— Să-mi bag picioarele dacă mă mișc un centimetru până nu termin ce-am de spus, le-a anunțat Gloria.

— Gloria...

— Ligile voastre de moravuri și asociațiile de femei, a zis Gloria, ignorându-mă complet, sunt pline de curve băgărețe care nu mai știu ce-i ăla un futai de douăzeci de ani. Auziți, mamaie, de ce nu vă duceți și voi, măcar din când în când, să plătiți un cordac să vă fută? Că asta-i de fapt problema voastră...

Doamna Higby s-a îndreptat spre Gloria cu brațul ridicat, ca și cum ar fi vrut s-o lovească.

— Hai, pocnește-mă, i-a zis Gloria, fără să se miște. Hai să te văd! Numa' să mă atingi și-ți iau capul!

Ușa s-a deschis, lovind-o pe Gloria. Socks și Rocky au intrat în cameră.

— T... t... a bolborosit doamna Higby, amenințând-o pe Gloria cu degetul.

— Nu te bâlbâi, i-a zis Gloria, spune ce-ai de spus. Hai, că știi cuvântul. Târfa. Târ...

— Ciocu' mic! i-a tăiat-o Socks. Stimate doamne, asistentul meu și cu mine am hotărât să acceptăm orice sugestii pe care doriți să ni le faceți...

— Sugestia noastră e să închizi stabilimentul ăsta pe loc! a zis doamna Higby. În caz contrar, mâine, la prima oră, o să ne ducem la Consiliul Municipal.

S-a îndreptat spre ieșire, urmată de doamna Witcher.

— Domnișoară, i-a zis Gloriei, ar trebui să fii trimisă la o școală de corecție!

— M-au și băgat într-una, i-a zis Gloria. Directoarea era una de-asta, exact ca tine. Era lesbiană...

Doamna Higby a suspinat încă o dată, după care a ieșit, urmată de doamna Witcher.

Gloria a trântit ușa după ele, apoi s-a prăbușit pe un scaun și a izbucnit în hohote de plâns. Și-a acoperit fața cu mâinile și a încercat să se abțină, dar n-a reușit. S-a aplecat încet, apoi s-a încovoiat de tot, scuturată de convulsii din cauza emoției, de ziceai că nu-și mai poate controla partea superioară a trupului. Timp de câteva momente, în cameră nu s-au mai auzit decât hohotele ei și freamătul oceanului, care răzbătea prin fereastra pe jumătate deschisă.

Apoi Socks s-a dus și, cu un gest plin de tandrețe, și-a așezat mâna pe capul ei.

— Nu-i nimic, fetiță, nu-i nimic, a mângâiat-o el.

— Fii discret, mi-a zis Rocky. Nu povesti nimic la nimeni...

— Nu povestesc nimic, i-am zis. Dar asta înseamnă că va trebui să-nchidem?

— Nu prea cred, a spus Socks. Înseamnă doar că va trebui să ungem pe cineva. O să vorbesc cu avocatul mâine-dimineață. Între timp, Rocky, anunț-o pe Ruby. Trebuie să renunțe. Prea multe femei au început să cârâie din cauza ei. S-a uitat spre ușă. Trebuia să rămân la șmenurile mele, a adăugat el. Dracu' să le ia de femei nebune...

...să ducă la îndeplinire
execuția, aplicând
pedeapsa cu moartea...

...capitolul unsprezece

ORE SCURSE	855
Perechi rămase în concurs	21

CAMPANIA ÎMPOTRIVA MARATONULUI DE DANS ÎNCĂ AGITĂ SPIRITELE

*Liga Mamelor amenință cu ample demonstrații
în cazul în care Consiliul Municipal
nu va opri concursul*

A TREIA ZI DE CONTROVERSE

Liga Mamelor pentru Bunele Moravuri și-a continuat și astăzi campania împotriva maratonului de dans, amenințând că se va adresa direct cetățenilor în cazul în care Consiliul Municipal nu va opri concursul. Maratonul de dans, organizat într-o stațiune de pe litoral, se află în desfășurare de 36 de zile.

Doamna J. Franklin Higby și doamna William Wallace Witcher, președinta, respectiv vicepreședinta Ligii pentru Bunele Moravuri, s-au înfățișat și în cursul zilei de azi în fața membrilor Consiliului Municipal, protestând față de continuarea maratonului de dans. Consiliul le-a informat că procuratura întreprinde o analiză amănunțită a legislației pentru a stabili ce demersuri legale pot fi efectuate.

„Nu putem lua măsuri până nu știm ce prevede exact legea în asemenea situații“, a declarat Tom Hindsell, președintele Consiliului. „Până în momentul de față nu am reușit să identificăm unde se încadrează cazul în speță, dar procuratura examinează toate codurile juridice.“

„Oare Consiliul Municipal ar manifesta aceleași îndoieli și dacă orașul nostru ar fi amenințat de vreo molimă?“ s-a întrebat doamna Higby. „Cu siguranță că nu. Dacă nu există legi în care să fie încadrată expres situația de față, atunci să se dea o lege de urgență. Maratonul de dans este o asemenea molimă – obscen, degradant, nemaivorbind de faptul că, tot în aceeași sală, funcționează un bar frecventat de gangsteri, de bișnițari și de criminali notorii. Evident că nu e atmosfera potrivită pentru copiii care...“

I-am dat înapoi ziarul doamnei Layden.

— Domnul Donald ne-a zis că avocatul lui l-a asigurat că municipalitatea e legată de mâini și de picioare.

— N-are importanță, mi-a zis doamna Layden. Femeile astea sunt chitite să-l închidă și, cu lege sau fără lege, tot o să reușească până la urmă.

— Nu văd ce rău poate face un maraton, am spus, dar trebuie să recunosc că, în privința barului, au dreptate. Am văzut cu ochii mei o mulțime de interlopi în Palm Garden... Și cât credeți c-o să mai dureze până ne-nchid?

— Nu știu, mi-a zis. Dar de închis o să-l închidă. Și-atunci tu ce-o să faci?

— În primul rând o să stau... la soare, i-am spus. Înainte îmi plăcea ploaia și nu suportam soarele, dar acum e complet invers. Nu prea ai parte de soare în văgăuna asta...

— Și după, ce-o să faci?

— N-am nici un plan, i-am mărturisit.

— Am înțeles. Gloria unde-i?

— Își pune echipamentul de cursă. Trebuie s-apară din clipă-n clipă.

— Am impresia că e cam epuizată, nu? Doctorul a zis că a fost nevoit s-o asculte la inimă de mai multe ori pe zi.

— Asta nu înseamnă nimic, i-am spus. Pe toate le controlează la inimă. Gloria se simte foarte bine.

Gloria nu se simțea deloc bine și eram conștient de asta. Derby-urile ne dădeau mari bătaii de cap. Să mor dacă știu cum am evitat descalificarea în ultimele două seri. Gloria se așezase pe pat de vreo douăsprezece ori în cele două curse. Dar nu trăsesem concluziile doar pentru că doctorul îi ascultase inima de șase-șapte ori pe zi. Știam foarte bine că problemele ei nu puteau fi depistate cu stetoscopul ăla.

— Robert, ești bun să te-apleci puțin? m-a rugat doamna Layden.

Era prima dată când mă striga pe numele mic, și m-am simțit un pic stânjenit. M-am aplecat peste balustradă, continuând să mă legăn ca să nu fiu acuzat că încalc regulile concursului. Sala gemea de lume.

— Știi că suntem prieteni, nu? m-a întrebat doamna Layden.

— Da, doamnă, știu.

— Ești conștient că eu ți-am făcut rost de sponsor, nu?

— Da, doamnă, sunt.

— Ai încredere-n mine, nu?

— Da, doamnă, am.

— Robert... să știi că Gloria nu-i o fată potrivită pentru tine.

N-am zis nimic, întrebându-mă ce-o să-mi spună în continuare. Nu m-am lămurit niciodată de ce doamna

Layden îmi arătase atâta simpatie, asta dacă nu cumva... Dar nu, era exclus. Că doar putea să-mi fie bunică.

— N-o să fie niciodată bună de nimic, a continuat doamna Layden. E o persoană malefică, o să-ți distrugă viața. Doar nu vrei să-ți distrugi viața, nu?

— N-o să-mi distrugă nici o viață, i-am spus.

— Te rog să-mi promiți că, după ce-o să pleci de-aici, n-ai s-o mai vezi niciodată.

— A, păi n-am de gând să mă-nzor cu ea sau ceva de felul ăsta, am zis. Nu m-am îndrăgostit de ea. Dar e-o fată ca lumea. Numai că uneori o mai apucă depresia.

— Ba nu, nu-i deprimată. E un om încrâncenat. Urăște pe toată lumea, urăște absolut totul. E o femeie rea și periculoasă.

— Nu știam că așa o considerați, doamnă Layden.

— Sunt o femeie în vârstă, mi-a zis ea apoi. Sunt o femeie foarte, foarte în vârstă. Crede-mă, știu ce vorbesc. Când o să se termine chestia asta... Robert, a zis ea dintr-odată, să știi că nu sunt chiar așa de săracă cum crezi. Arăt eu mai amărâtă, dar nu sunt amărâtă deloc. Să știi că sunt bogată. Sunt foarte bogată. Sunt foarte excentrică. Când o să scapi de-aici...

— Bună, a zis Gloria, apărând din neant.

— ...Bună, i-a zis doamna Layden.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Gloria brusc. V-am întrerupt?

— Nu ne-ai întrerupt deloc, am liniștit-o eu.

Doamna Layden a deschis ziarul și a început să citească. Gloria și cu mine ne-am îndreptat spre scenă.

— Ce zicea de mine? m-a chestionat Gloria.

— Nimic, i-am zis. Discutam și noi despre oprirea maratonului...

— Mai vorbești voi și de altceva, lasă că m-am prins eu. De ce a tăcut ca melcul când am apărut?

— Asta-i numa-n mintea ta, i-am zis.

— Doamnelor și domnilor, a zis Rocky în microfon, sau, a continuat el când spectatorii au făcut liniște, sau, dacă ar fi să mă iau după ziare, dragi imbecili. Publicul a izbucnit în râs la unison; știau cu toții la ce se referea. După cum vedeți, campionatul mondial de dans-maraton continuă și va continua până în clipa în care va mai rămâne o singură pereche – câștigătorul absolut. Aș dori să vă mulțumesc foarte mult pentru că ați venit în seara aceasta și, totodată, să vă reamintesc că seara de mâine este una pe care n-o puteți rata: fiindcă mâine va avea loc magnifica noastră ceremonie nupțială, în cadrul căreia componentii Perechii nr. 71 – Vee Lovell și Mary Hawley – vor fi cununați chiar aici, dinaintea dumneavoastră, de un celebru pastor din orașul nostru. Dacă nu v-ați rezervat locurile pentru mâine-seară, ar fi bine să vă grăbiți.

Și acum, înainte să dăm startul derby-ului nostru, permiteți-mi să vă prezint câteva dintre celebritățile care sunt împreună cu noi în această seară... Și-a aruncat ochii peste hârtia din mâna sa. Doamnelor și domnilor, unul dintre invitații noștri de onoare este nimeni altul decât chipeșul star al marelui ecran, Bill Boyd. O reverență pentru publicul nostru, domnule Boyd?...

Bill (Starul Marelui Ecran) Boyd s-a ridicat și a făcut o reverență, în aplauzele publicului.

— Apoi, o altă stea a ecranului și a scenei – Ken Murray. La rândul său, domnul Murray a venit împreună cu mai mulți distinși invitați de-ai Domniei Sale. Oare Domnia Sa ar fi dispus să urce aici, pe scenă, și să-i prezinte singur?

Spectatorii au aplaudat cu și mai multă convingere. Murray a șovăit câteva clipe, dar, în cele din urmă, a trecut peste balustradă și a urcat pe scenă.

— Așa, dragi prieteni, a zis el, luând microfonul. Mai întâi vă prezint o tânără și deja celebră actriță, domnișoara Anita Louise...

Domnișoara Louise s-a ridicat.

— Apoi domnișoara June Clyde...

Domnișoara Clyde s-a ridicat.

— ...Domnișoara Sue Carol...

Domnișoara Carol s-a ridicat.

— ...Tom Brown...

Tom Brown s-a ridicat.

— ...Thornton Freeland...

Thornton Freeland s-a ridicat.

— ...aceștia sunt toți, dragi prieteni.

Murray i-a strâns mâna lui Rocky, după care s-a-ntors la prietenii lui.

— Doamnelor și domnilor... a reluat Rocky.

— Da' văd că-i aici și un mare regizor, pe care nu l-a mai prezentat, i-am zis Gloriei. Uite-l acolo: Frank Borzage. Hai la el, să vorbim...

— Ca ce chestie? a zis Gloria.

— Păi, e regizor, nu? Poate îți face rost de un rol într-un film...

— Dă-le dracu' de filme, mi-a tăiat-o Gloria. Ce n-aș da să mor...

— Eu mă duc, am anunțat-o.

Am luat-o încet prin fața lojilor, extrem de timid. De câteva ori era să renunț, n-aveam nici un pic de tupeu.

„Hai, că merită“, mă încurajam singur. „E unul dintre cei mai tari regizori din lume. Într-o zi o să fiu și eu la fel de celebru ca el, și-atunci o să-i aduc aminte de ziua asta...“

— Bună seara, domnule Borzage, i-am zis.

— Bună, băiete, mi-a răspuns. Tu o să câștigi în seara asta?

— Sper că da... Să știți că am văzut *Gloria cea mare*. Consider că-i un film minunat, i-am spus.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

— Asta-mi doresc și eu să ajung într-o zi, i-am mărturisit. Regizor, așa, ca dumneavoastră...

— Sper să ajungi, mi-a zis.

— Bine... am spus. Atunci, la revedere...

M-am întors lângă scenă.

— Ăla cu care am vorbit era Frank Borzage, i-am zis lui Kid Kamm.

— Zău?

— E un mare regizor, i-am explicat.

— Ăhă, a făcut Kid.

— Gata, a zis Rocky. Arbitrii sunt pregătiți? Au toți cartonașele de ținut scorul, Rollo? Gata, copii...

Ne-am aliniat cu toții la start.

— În seara asta nu ne putem permite să riscăm nici un pic, i-am șoptit Gloriei. Nu trebuie să frecăm mâțu' și să...

— Pe locuri, copii, ne-a zis Rocky. Asistentele și antrenorii, fiți pregătiți... Țineți-vă bine, doamnelor și domnilor... Orchestra, fiți gata să băgați muzica.

A apăsat chiar el pe trăgaci.

Gloria și cu mine am țâșnit ca din pușcă, trecând direct pe locul doi, imediat în spatele lui Kid Kamm și Jackie

Miller. Ei erau în fruntea plutonului, loc pe care, de regulă, îl ocupau James și Ruby Bates. Când am intrat în prima turnantă, gândul mi-a fugit la James și Ruby; m-am întrebat pe unde-or fi. Fără ei, derby-ul n-avea nici un farmec.

La finalul primului tur, Mack Aston și Bess Cartwright au sprintat susținut și ne-au depășit, trecând pe locul doi. Am început să mărșăluiesc mai repede ca niciodată. Mi-am dat seama că n-am altă șansă. Toți concurenții mai slabi fuseseră eliminați. Perechile rămase în cursă erau rapide, nu glumă.

Ne-am menținut pe poziția a treia vreo șase-șapte tururi, iar publicul a început să strige, cerându-ne să forțăm o depășire. Mă temeam să încerc așa ceva. Singurul mod în care poți depăși o echipă rapidă e s-o iei la turnantă, și asta cere multă energie. Până acum Gloria rezista și nu voiam să pun prea multă presiune pe ea. Câtă vreme alerga singură și nu trebuia s-o trag eu, n-aveam de ce să-mi fac griji.

După opt minute, am început să mă-ncălzesc. Mi-am smuls bluza de pe mine și i-am aruncat-o unui antrenor. Gloria a făcut și ea la fel. Mai toate fetele își dăduseră bluzele jos, iar publicul urla, extaziat. Când fetele își scoteau bluzele și rămâneau numai în sutien, vedeai cum, în alergare, sânii le saltă în sus și-n jos.

„Hai că-i bine, numai să nu ne-atace cineva“, mi-am zis.

Și fix în momentul ăla ne-au și atacat. Pedro Ortega și Lillian Bacon au accelerat în coasta noastră, încercând să ne întrecă la turnantă. Era singura metodă de a depăși un cuplu aflat în față, numai că nu era așa de simplu cum părea. Trebuia ca pe linia dreaptă să ajungi la o viteză de

cel puțin două ori mai mare decât cei dinaintea ta, apoi să cotești fulgerător la turnantă. Asta avea și Pedro în cap să facă. Ne-am ciocnit la turnantă, dar Gloria a reușit să-și păstreze echilibrul, iar eu am smucit-o după mine, menținându-ne astfel poziția în cursă.

Am auzit un oftat general, semn că cineva începuse să se clatine. Imediat am auzit și un corp căzând pe podea. Nu mi-am mutat privirea, i-am dat înainte. Învățasem lecția. Când am intrat iarăși în linie dreaptă și am putut să mă uit fără să-mi rup ritmul, am văzut-o pe Mary Hawley, partenera lui Vee Lovell, întinsă pe pat. Asistentele și antrenorii îi făceau masaj, iar doctorul o ausculta cu stetoscopul...

— Faceți-i loc pe interior, copii, a țipat Rocky.

M-am dat la o parte și Vee m-a depășit. Acum era obligat să facă două tururi în contul unuia. Când a trecut pe lângă paturi, s-a uitat într-acolo cu o expresie de suferință pe chip. Dar știam că nu-l durea nimic, voia doar să-și dea seama când o să revină pe ring partenera lui... În fine, în cel de-al patrulea tur pe care-l alerga singur, Mary s-a ridicat și i s-a alăturat.

I-am făcut semn asistentei că am nevoie de un prosopud, și ea mi l-a aruncat după gât. Am luat un capăt și am început să-l strâng între dinți.

— Patru minute până la finiș... a țipat Rocky.

Era unul dintre cele mai strânse derby-uri de până acum. Kid și Jackie impuseseră un ritm drăcesc. Gloria și cu mine nu eram în pericol dacă izbuteam să ne păstrăm și noi tempoul, dar nu știai niciodată când o să cedeze partenerul tău. Dincolo de un anumit punct te mișcai din inerție, fără să mai fii stăpân pe corpul tău. Acum te deplasai cu viteză maximă, iar o clipă mai târziu simțeai cum

te prăbușești. De-asta mi-era frică să nu i se întâmple Gloriei – să se prăbușească. Începuse să tragă puțin de centură.

„Nu te opri“, i-am strigat în gând, slăbind doar o idee ritmul, ca să pun mai puțină presiune pe ea. Evident, Pedro și Lillian atât așteptau. Au trecut ca fulgerul pe lângă noi la turnantă, avansând pe locul al treilea. Am auzit pașii celorlalți fix în spatele meu și mi-am dat seama că tot plutonul îi sufla Gloriei în ceafă. Avantajul nostru se spulberase.

Mi-am săltat șoldul. Țsta era un semnal pentru Gloria să-și schimbe priza pe centură. Ceea ce a și făcut, prinzându-se acum cu mâna dreaptă.

„Slavă Domnului“, am răsuflat ușurat. Era de bun augur. Însemna că încă mai gândea limpede.

— Un minut până la finiș... a anunțat Rocky.

Am băgat viteză. Kid Kamm și Jackie slăbiseră și ei ritmul, încetinindu-i astfel pe Mack și Bess și pe Pedro și Lillian. Gloria și cu mine eram prinși ca în clește între ei și restul plutonului. Era o poziție foarte proastă. M-am rugat ca nimeni din spatele nostru să nu mai aibă energie pentru un sprint; orice coliziune, cât de mică, ar fi scos-o pe Gloria din ritm, trimițând-o la podea. Și cine ajungea acum la podea...

Mi-am stors și ultima picătură de energie ca să avansez, să mă distanțez fie și cu un pas, să îndepărtez amenințarea care venea din urmă... Când pistolul a dat semnalul de finiș, m-am întors ca s-o prind în brațe. Dar n-a leșinat. Mi s-a împleticit în brațe, lucind de transpirație, zbatându-se după o gură de aer.

— Vrei o asistentă? a țipat Rocky de pe scenă.

— Nu, e-n regulă, am zis. Las-o să se odihnească un pic...

Aproape toate fetele au trebuit să fie ajutate să ajungă la vestiar, dar noi, băieții, ne-am îngrămădit în jurul scenei

ca să aflăm cine fusese descalificat. Arbitrii tocmai le înmânaseră lui Rollo și lui Rocky cartonașele cu scoruri, iar cei doi le verificau.

— Doamnelor și domnilor, a anunțat Rocky după un minut-două. Iată rezultatele celui mai senzațional derby la care ați asistat vreodată. Locul întâi – Perechea nr. 18, Kid Kamm și Jackie Miller. Locul al doilea – Mack Aston și Bess Cartwright. Locul al treilea – Pedro Ortega și Lillian Bacon. Locul al patrulea – Robert Syverten și Gloria Beatty. Aceștia sunt câștigătorii – iar acum, învinșii: echipa care s-a clasat pe ultimul loc și care, conform regulamentului, va fi descalificată și eliminată din maraton... Perechea nr. 11 – Jere Flint și Vera Rosenfield...

— Ești nebun! a strigat Jere Flint, îndeajuns de tare ca să-l audă și cel mai îndepărtat spectator. E o greșeală, a continuat el, trăgându-se mai aproape de scenă.

— Păi, uită-te și singur, i-a zis Rocky, întinzându-i cartonașele.

— Ce n-aș da să fim noi în locul lor, a zis Gloria, înălțându-și capul. Mai bine trânteam cursa și...

— Șșș, am oprit-o eu.

— Mi se rupe de ce zic cartonașele astea; sunt greșite, a protestat Jere Flint, dându-i-le înapoi lui Rocky. Știu sigur că sunt greșite. Cum dracu' să fim eliminați când n-am ieșit ultimii?

— Auzi, păi cum poți tu să ții socoteala tururilor când ești în cursă? l-a întrebat Rocky.

Încerca să-l facă pe Jere. În plus, știa că nimeni nu-i capabil de așa ceva.

— Nu, nu pot, a admis Jere. Dar știu că nu ne-am așezat niciodată pe pat, în timp ce Mary s-a așezat. Am

început cursa în fața lui Vee și a lui Mary și am terminat tot înaintea lor...

— Stimate domn, ce ziceți de chestia asta? l-a interpelat Rocky pe un tip de lângă el. Dumneavoastră sunteți cel care a ținut scorul Perechii nr. 11...

— N-ai dreptate, prietene, i-a zis tipul lui Jere. Am ținut scorul cu mare atenție...

— Mare păcat, băiete, a zis Socks Donald, făcându-și loc prin mulțimea arbitrilor. Ai avut ghinion...

— N-am avut nici un ghinion; am fost ștepuț, a zis Jere. Ne iei de fraieri? E clar că, dacă Vee și Mary ar fi fost eliminați, ai mai fi făcut nuntă din părți...

— Ei, hai, hai, i-a zis Socks. Ia viteză la vestiar...

— Bine, a zis Jere. S-a îndreptat spre tipul care ținuse scorul pentru el și Vera. Ia zi, cât îți dă Socks pentru șme-nu' ăsta?

— Nu știu despre ce vorbești...

Jere și-a luat avânt și i-a ars tipului un pumn în gură, de l-a adunat de pe jos.

Socks s-a repezit la Jere, luând poziție de atac, cu mâna în buzunarul de la pantaloni.

— Ia numa' scoate tu bastonul ăla, că ți-l bag pe gât, l-a avertizat Jere.

Apoi s-a-ntors și a traversat ringul, îndreptându-se spre vestiar.

Spectatorii se ridicaseră în picioare, vorbind între ei și încercând să vadă ce se-ntâmplă.

— Hai și noi să ne-mbrăcăm, i-am zis Gloriei.

...în ziua de 19 a
lunii septembrie,
anul Domnului 1935...

Toată ziua Gloria fusese într-o dispoziție foarte morbidă. Am întrebat-o de-o sută de ori ce-avea pe suflet.

— Nimic, îmi răspundea ea.

Acum îmi dau seama cât de tâmpit am fost. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat ce-avea pe suflet. Acum, când mă gândesc la seara aia, nu înțeleg cum de-am putut să fiu așa de tâmpit. Dar pe atunci eram un prost în multe privințe... Judecătorul stă acolo în jilț și rostește sentința, privindu-mă prin ochelari, dar cuvintele lui au asupra trupului meu efectul privirii sale asupra ochelarilor săi — îl străbat fără să se poticnească, pentru a lăsa imediat cale liberă următoarei priviri și următorului cuvânt. Nu aud ce spune judecătorul cu urechile și cu creierul meu, la fel cum nici lentilele ochelarilor lui nu captează și nu rețin nici una dintre privirile care le traversează. Îl aud cu tălpile picioarelor, cu torsul, cu brațele mele, cu orice altceva, mai puțin cu urechile și cu creierul. Urechile și creierul meu aud un băiat de pe stradă care vinde ziare și care strigă ceva despre Regele Alexandru¹, aud huruitul tramvaielor, aud mașinile, aud semnalele sonore ale semafoarelor; aici, înăuntru, în sala de judecată, îi

¹ Regele Alexandru I al Iugoslaviei, asasinat la Marsilia, pe 9 octombrie 1934. (N. tr.)

aud pe oameni cum respiră și cum își schimbă poziția picioarelor, aud cum scârțâie lemnul unei bănci, aud plesnetul slab al unui scuipat care atinge scuipătoarea. Aud toate astea cu urechile și creierul, dar pe judecător îl aud doar cu trupul meu. Dacă l-ați auzi vreodată pe un judecător spunându-vă ce-mi spune mie judecătorul ăsta, ați înțelege ce vreau să zic.

Și tocmai în ziua aia Gloria n-avea nici un motiv să fie într-o dispoziție morbidă. Publicul se perindase neîncetat, sala se umpluse încă de la prânz, așa că acum, cu puțin înainte de începerea nunții, mai erau doar câteva locuri libere, majoritatea însă rezervate. Sala fusese în întregime decorată cu drapele și stegulețe în roșu, alb și albastru, că te-ai fi așteptat din clipă-n clipă să auzi artificiiile explodând și orchestra intonând imnul național. Fusese o zi foarte agitată: muncitorii care întindeau ornamentele peste tot, valurile de spectatori, repetițiile pentru nuntă, zvonurile că femeile din Liga pentru Bune Moravuri o să vină să dea foc sălii și, nu în ultimul rând, cele două echipamente complet noi, pe care Berea Jonathan ni le trimisese mie și Gloriei.

Deci tocmai într-o zi ca asta Gloria n-avea nici un motiv să fie într-o dispoziție morbidă, dar ea era mai morbidă ca niciodată.

— Hei, băiețăș, m-a strigat un tip dintr-o lojă.

Nu-l mai văzusem în viața mea. Mi-a făcut semn să mă apropii.

„N-o să faci tu mulți purici în scaunul ăla“, i-am zis în gând. „Ăla-i locul doamnei Layden. Când o să vină, va trebui să te muți.“

— Tu ești băiatul din Perechea 22, nu? m-a întrebat.

— Da, domnule, i-am confirmat eu.

— Unde ți-e partenera?

— Acolo, i-am zis, arătând spre scenă, unde Gloria stătea împreună cu celelalte fete.

— Adu-o-ncoace, mi-a spus tipul. Vreau s-o cunosc.

— Bine, am consimțit eu, pornind spre Gloria.

„Cine-o mai fi și ăsta?” m-am întrebat.

— E un tip aici care vrea să te cunoască, am anunțat-o pe Gloria.

— Nu vreau să cunosc pe nimeni.

— Stai puțin, că nu e vreun distrus, i-am zis. E bine îmbrăcat. Arată ca un barosan.

— Nu mă interesează cum arată.

— S-ar putea să fie producător, ceva, am zis. Probabil că te-a remarcat, cine știe. S-ar putea să fie șansa ta.

— Să dea dracii-n șansa mea.

— Haide odată, i-am zis. Omul ne așteaptă.

Până la urmă a venit cu mine.

— Industria asta a filmului e foarte nașpa, mi-a mărturisit ea. Ești obligat să cunoști oameni pe care n-ai nici un chef să-i cunoști și să fii drăguță cu niște fraieri de care-ți e silă. Mă bucur c-am terminat cu toate astea...

— Vezi să nu, eu zic că de-abia de-acu' începi, i-am spus, încercând s-o mai înveslesc.

Atunci n-am dat nici o atenție remarcii ei, dar acum îmi dau seama că aia fusese fraza-cheie...

— Ea e Gloria, i-am zis tipului.

— Nu știi cine sunt, nu? a întrebat-o el.

— Nu, domnule...

— Mă numesc Maxwell, s-a prezentat el. Sunt directorul de publicitate de la Fabrica de bere Jonathan.

— Încântat să vă cunosc, domnule Maxwell, i-am zis, întinzându-i mâna. Partenera mea, Gloria Beatty. Vă mulțumim foarte mult că ne sponsorizați.

— Nu mie trebuie să-mi mulțumiți, ne-a zis el. Mulțumiți-i doamnei Layden. Dânsa ne-a convins să vă susținem. Ați primit pachetele cu haine?

— Da, domnule, i-am spus, și să știți că au picat la țanc. Aveam mare nevoie de haine. La maratoanele astea de dans îți faci praf hainele. Ați mai venit pe-aici sau e prima dată?

— Nu, și n-aș fi venit nici acum dacă n-ar fi insistat doamna Layden. Mi-a tot povestit de derby-urile alea. E unul și diseară?

— O amărâtă de nuntă n-o să anuleze un derby, am zis eu. O să aibă loc unul chiar după încheierea ceremoniei...

— La revedere, a zis Gloria și s-a îndepărtat.

— Am zis vreo prostie? a întrebat domnul Maxwell.

— Nu, domnule... dar acum trebuie să primească ultimele instrucțiuni. Nu mai e mult și începe nunta.

Domnul Maxwell s-a încruntat și mi-am dat seama că s-a prins imediat că mințeam ca să scuz proastele maniere ale Gloriei. A urmărit-o câteva clipe cu privirea, apoi s-a întors iarăși către mine.

— Ce șanse aveți să câștigați derby-ul din seara asta? m-a întrebat.

— Avem șanse, am răspuns. Desigur, important nu e atât să câștigăm, cât să nu ieșim ultimii. Dacă te clasezi pe ultimul loc, ești descalificat.

— Să zicem că Fabrica de bere Jonathan ar oferi un premiu de douăzeci și cinci de dolari învingătorului, a spus. Crezi că ai avea vreo șansă să-i câștigi?

— Vă asigur că o să ne străduim din toate puterile, i-am zis.

— Atunci... foarte bine, a zis el, măsurându-mă din cap până-n picioare. Doamna Layden mi-a spus că ambiția ta e să lucrezi în cinematografie, așa-i?

— Da, e adevărat, am încuviințat eu. Deși eu nu vreau să fiu actor, ci regizor.

— O slujbă în industria berii nu ți-ar surâde, nu?

— Nu, mă tem că nu...

— Dar, ia zi, ai regizat vreodată vreun film?

— Nu, domnule, dar nu mă dau înapoi să-ncerc. Sunt convins că o să iasă un lucru bun, am zis. A, desigur, n-o să fie un lungmetraj din ăla, cum ar face Boleslawski, sau Mamoulian, sau King Vidor... Adică aș începe cu altceva...

— Ca de exemplu?...

— Păi, așa, un scurtmetraj. Despre un vânzător de lucruri vechi sau despre viața de zi cu zi a unui om obișnuit — unul care câștigă treizeci de dolari pe săptămână și trebuie să-și crească și copiii, să-și cumpere o casă, o mașină, un aparat de radio... Genul de om după care umblă tot timpul recuperatorii. Dar ceva special, filmat din mai multe unghiuri, ca să redea mai bine story-ul...

— Înțeleg, a zis el.

— N-aș vrea să vă plictisesc, i-am zis, dar mi se-ntâmplă foarte rar să dau de cineva care să mă asculte, și-atunci nu mai știu când să mă opresc.

— Nu mă plictisești deloc. De fapt, mă interesează foarte tare. Dar poate că am vorbit eu prea mult...

— Bună seara, a zis doamna Layden, intrând în lojă. Domnul Maxwell s-a ridicat în picioare. ăla e locul meu, a zis doamna Layden. Tu stai aici. Domnul Maxwell a răs

și s-a așezat pe alt scaun. Măi, măi, dar tare bine mai arăți, mi-a zis doamna Layden.

— E prima dată în viață când mă-mbrac în smoching, am zis eu, roșind. Domnul Donald a închiriat smochinguri pentru băieți și rochii pentru fete. Suntem cu toții în alaiul nupțial.

— John, cum ți se pare Robert? l-a întrebat doamna Layden pe domnul Maxwell.

— E un băiat bun, a spus domnul Maxwell.

— Am încredere deplină în judecata lui John, mi-a zis doamna Layden.

Începeam să-nțeleg de ce domnul Maxwell îmi pusese toate întrebările alea.

— Pe-aici, copii, a zis Rocky în microfon. Pe-aici... Doamnelor și domnilor. În câteva momente vom celebra ceremonia nupțială a Perechii nr. 17, Vee Lovell și Mary Hawley. Și nu uitați că spectacolul din seara asta nu se încheie odată cu nunta. Dimpotrivă, e doar începutul, a precizat, doar începutul. După nuntă vom da startul derby-ului nostru...

S-a aplecat spre Socks Donald, care i-a șoptit ceva la ureche.

— Doamnelor și domnilor, a anunțat Rocky. Îmi face o deosebită plăcere să vi-l prezint pe pastorul care va oficia ceremonia, un pastor pe care-l cunoașteți cu toții: reveren-
dul Oscar Gilder. Sunteți bun să urcați pe scenă, domnule Gilder?

Pastorul a traversat ringul, îndreptându-se spre scenă în aplauzele publicului.

— Ocupați-vă locurile, ne-a zis Socks.

Ne-am ocupat fiecare pozițiile dinainte stabilite, fetele de-o parte a scenei, băieții de cealaltă.

— Înainte de marșul nupțial, a zis Rocky, aş dori să mulțumesc celor care au făcut posibil acest eveniment. Și-a aruncat ochii pe hârtia pe care-o ținea în mână. Rochia de mireasă a fost pusă la dispoziție de domnul Samuels, de la magazinul Bon-Top. Sunteți bun să vă ridicați, domnule Samuels?

Domnul Samuels s-a ridicat și s-a înclinat, în aplauzele publicului.

— Pantofii miresei au fost puși la dispoziție de magazinul de pantofi de pe Main Street... Domnul Davis e aici? Vă rog să vă ridicați, domnule Davis.

Domnul Davis s-a ridicat.

— Ciorapii de mătase și len... ăăă... și știți dumneavoastră ce au fost puși la dispoziție de Polly-Darling Girls' Bazaar. Domnule Lightfoot, unde sunteți?

Domnul Lightfoot s-a ridicat în chiotele publicului.

— Ondulația a fost asigurată de Salonul de înfrumusețare Pompadour. Domnișoara Smith e aici?

Domnișoara Smith s-a ridicat.

— Garderoba mirelui a fost dăruită, în întregime, de Compania de îmbrăcăminte Tower. Domnule Tower...

— Aranjamentele florale din sală, precum și cele pe care le poartă fetele sunt un dar din partea serei din Sycamore Ridge. Domnule Dupré...

Domnul Dupré s-a ridicat.

— ...Și acum, doamnelor și domnilor, îi înmânez microfonul reverendului Oscar Gilder, care va oficia căsătoria acestor copii extraordinari...

I-a pasat microfonul lui Rollo, care a așezat stativul pe podea, în fața scenei. Reverendul Gilder s-a dus la microfon, a făcut un semn din cap orchestrei, și marșul nupțial a răsunat în întreaga sală.

Procesiunea a început, băieții de-o parte și fetele de alta, deplasându-se până în capătul sălii, apoi revenind în dreptul pastorului. Era prima dată când le vedeam pe unele fete îmbrăcate și în altceva decât în pantaloni sau în echipament.

Repetaserăm de două ori marșul în cursul după-amiezii, când ne învățaseră să facem un pas, apoi să ne oprim complet înainte să-l facem pe următorul. Când mireasa și mirele au apărut din spatele scenei, publicul a izbucnit în ovații și aplauze.

Doamna Layden a dat din cap când am trecut prin fața ei.

Când am ajuns înapoi lângă scenă ne-am reluat locurile, în timp ce Vee și Mary, împreună cu Kid Kamm și Jackie Miller, care erau cavalerul și domnișoara de onoare, au continuat să înainteze până în dreptul pastorului. Acesta a făcut semn orchestrei să se oprească, după care a început să officieze. Tot timpul cât a durat ceremonia n-am scăpat-o din ochi pe Gloria. N-apucasem să-i spun cât de nepoliticos se purtase cu domnul Maxwell, așa că am încercat să-i surprind privirea ca să-i dau de înțeles că aveam multe să-i zic când o să fim iarăși numai noi doi.

— ...Iar acum vă declar soț și soție, a rostit reverendul Gilder.

Apoi și-a plecat capul și a început să se roage:

Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și

*paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.*¹

...Când pastorul a încheiat, Vee a sărutat-o timid pe Mary pe obraz, iar noi am făcut roată în jurul lor. Sala s-a cutremurat de strigăte și aplauze.

— Numai puțin... numai puțin, a țipat Rocky în microfon. Numai puțin, doamnelor și domnilor...

Hărmălaia a încetat și, în aceeași clipă, din celălalt capăt al sălii, de la barul Palm Garden, s-a auzit clar zgomot de sticlă spartă.

— Nu... a strigat o voce de bărbat.

Aproape instantaneu, topite parcă în același sunet, au bubuit cinci focuri de armă.

Și tot în același moment publicul a început să urle.

— Rămâneți pe loc... rămâneți pe loc, a zberlat Rocky.

Toți concurenții s-au repezit spre Palm Garden să vadă ce se întâmplase, așa că am pornit și eu într-acolo. Socks Donald m-a depășit în fugă, căutând ceva în buzunarul de la pantaloni.

Am sărit peste balustradă într-una dintre lojile goale, luându-mă după Socks, și am năvălit în Palm Garden. Am văzut o mulțime de oameni strânși în cerc, discutând unii cu alții. Socks și-a făcut loc printre ei, iar eu l-am urmat.

Pe podea zăcea mort un bărbat.

— Cine l-a omorât? a întrebat Socks.

— Unu' de-acolo, a zis cineva.

¹ Psalmul 23, în *Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului și a Noului Testament*, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924. (N. tr.)

Socks a ieșit dintre cei adunați în jurul cadavrului, iar eu m-am ținut și de data asta după el. M-a mirat s-o descopăr pe Gloria fix în spatele meu.

Cel care trăsesese cu pistolul stătea în picioare lângă bar, sprijinit într-un cot. Fața îi șiroia de sânge. Socks s-a dus glonț la el.

— El a-nceput, Socks, i-a zis tipul. A-ncercat să mă omoare cu o sticlă de bere.

— Monk, javră-mpuțită... a zis Socks și l-a lovit cu bastonul direct în față.

Monk s-a îndoit peste teighea, dar nu s-a prăbușit. Socks l-a lovit înc-odată, și înc-odată, și înc-odată, împrôscându-i cu sânge pe toți cei din jur. L-a bătut efectiv până l-a lăsat lat.

— Hei, Socks... a strigat cineva.

La vreo zece metri distanță, am văzut alt grup de oameni strânși în cerc, discutând unii cu alții. Ne-am croit drum printre ei și atunci am dat cu ochii de ea.

— 'Tu-i mama mă-sii... a făcut Socks Donald.

Era doamna Layden, cu o gaură de glonț, una singură, în mijlocul frunții. John Maxwell îngenunchease lângă ea și îi susținea capul... apoi l-a lăsat ușor pe podea și s-a ridicat. Capul doamnei Layden s-a răsucit încet într-o parte, și mica baltă de sânge care i se adunase în orbită a curs pe podea.

Domnul Maxwell a dat cu ochii de Gloria și de mine.

— Tocmai se întorcea în sală pentru derby, știți că era arbitru, ne-a zis. A lovit-o un glonț rătăcit...

— Ce n-aș da să fiu în locul ei, a șoptit Gloria.

— 'Tu-i mama mă-sii... a zis Socks Donald.

Ne adunaserăm cu toții în vestiarul fetelor. În sală mai rămăsese puțină lume, doar poliția și câțiva reporteri.

— Copii, cred că vă dați seama de ce v-am chemat aici, a zis Socks încet, și cred că știți și ce urmează să vă spun. Să nu vă simțiți vinovați pentru ce s-a-ntâmplat — așa a fost să fie. Știu că vă e greu, și mie mi-e la fel de greu. Tocmai când maratonul mergea așa de bine... Am discutat cu Rocky și am decis să luăm cei o mie de dolari și să-i împărțim în mod egal tuturor. O să mai pun și eu de la mine înc-o mie. Asta înseamnă cincizeci de dolari de căciulă. Vi se pare corect?

— Da, am zis cu toții.

— Nu mai e nici o șansă să continuăm? a întrebat Kid Kamm.

— Nici o șansă, a clătinat Socks din cap. Nu cu liga aia de moravuri pe capu' nostru...

— Copii, a zis Rocky, ne-am distrat mișto de tot și vreau să vă spun că mi-a plăcut foarte mult să lucrăm împreună. Poate într-o zi o să organizăm un alt maraton de dans...

— Când ne luăm mălaiu'? a-ntrebat Vee Lovell.

— Mâine-dimineată, a zis Socks. Cine vrea poate să stea aici la noapte, copii, ca și până acum. Dar, dacă vreți să plecați, sunteți liberi. O să v-aduc mălaiu' mâine-dimineată, după zece. Acum vă zic la revedere, trebuie să mă duc la secție.

...în conformitate
cu prevederile legii
statului California.
Și...

...capitolul treisprezece

Gloria și cu mine am traversat ringul; tocurile mele răsunau așa de puternic pe parchet, încât mai c-aș fi jurat că nu erau pantofii mei. Rocky stătea lângă intrarea principală, cu unul dintre polițiști.

— Unde vă duceți, copii? ne-a întrebat Rocky.

— Să luăm niște aer, l-a informat Gloria.

— Vă mai întoarceți?

— Ne mai întoarcem, i-am zis eu. Vrem doar să luăm niște aer. N-am mai fost pe-afară de nu știu când...

— Să nu stați mult, a zis Rocky, uitându-se la Gloria și trecându-și limba peste buze, cu subînțeles.

— Dă-te-n pizda mă-tii, i-a zis Gloria, ieșind în întineric.

Trecuse puțin de două noaptea. Aerul era umed, dens și curat. Așa de dens și de curat, încât mi se părea că plămânii mei rup din el hălci imense.

„Pun pariu că vă place să respirați aerul ăsta“, le-am zis, în gând, plămânilor mei.

M-am întors și m-am uitat la clădirea din care tocmai ieșiserăm.

— Deci aici am stat noi tot timpu' ăsta, am zis. Acum înțeleg ce trebuie să fi simțit Iona când s-a uitat la balenă, după ce l-a scuipat afară.

— Hai, mi-a zis Gloria.

Am dat ocol clădirii și ne-am dus pe debarcader. Se întindea în ocean cât vedeam cu ochii, săltându-se, gemând și scârțâind din toate încheieturile, odată cu unduirea apei.

— Mă mir că debarcaderu' ăsta n-a fost luat de valuri până acum, am zis.

— Te obsedează chestia asta cu valurile, mi-a zis Gloria.

— Ba nu, nu mă obsedează, am spus.

— Păi numa' de asta vorbești de o lună încoace...

— Bine, atunci stai nemișcată o clipă și o să-nțelegi ce zic. O să simți cum se leagănă...

— Îl simt și fără să stau nemișcată, mi-a zis, dar ăsta nu-i un motiv să intri-n panică. E așa dintotdeauna.

— Să nu crezi că mă dau în vânt după oceanu' ăsta, i-am zis. Din partea mea, nu-i nici o pierdere dacă n-o să-l mai văd în veci. Mi s-a luat de ocean pentru toată viața.

Ne-am așezat pe o bancă udă de stropii valurilor. Spre capătul debarcaderului câțiva pescari își întinseseră undițele peste balustradă. Era o noapte neagră, fără lună și fără stele. O dără neregulată de spumă indica linia țărmului.

— Ce aer mișto, am zis.

Gloria a rămas tăcută, cu ochii în zare. Undeva, în direcția țărmului, pierdute în depărtare, se zăreau câteva lumini.

— Acolo-i Malibu, am zis. Unde au casă toate vedetele din lumea filmului.

— Și-acum ce-ai de gând să faci? m-a întrebat ea într-un final.

— Păi, nu știu exact. M-am gândit să mă duc mâine să mă-ntâlnesc cu Maxwell. Poate-l conving să facem ceva. Chiar părea interesat.

— Mâine, tot timpul mâine, a zis. Tot timpul marea șansă e mâine, niciodată acum.

Prin fața noastră au trecut doi tipi, ducând în mâini undițe pentru pescuit la adâncime. Unul târâia după el un rechin-ciocan de vreun metru și douăzeci.

— Puiuțu' ăsta n-o să mai facă rău nimănui, i-a zis el celuilalt tip.

— Dar tu ce-ai de gând să faci? am întrebat-o, la rândul meu, pe Gloria.

— Eu vreau să ies din jocu' ăsta, mi-a zis. Vreau să termin o dată pentru totdeauna cu porcăria asta.

— Care porcărie?

— Viața asta, mi-a zis.

— Auzi, de ce nu faci un mic efort să schimbi placa? i-am spus. Ai o atitudine complet greșită în toate privințele.

— Știi ce, nu-mi da tu lecții, mi-a zis.

— Nu-ți dau lecții, dar trebuie să-ți schimbi neapărat atitudinea. Pe bune. Pentru că-i afectează pe toți cei cu care intri în contact. Uită-te la mine, spre exemplu. Înainte să te cunosc, nu concepeam că n-o să am succes în ce-mi propun. Nici măcar nu-mi trecea prin cap că s-ar putea să dau greș. Și-uite acum...

— De la cine-ai luat chestia asta? m-a întrebat. Nu cred c-ai gândit-o cu capul tău...

— Ba da, m-am gândit.

A privit în zare, spre Malibu.

— Ah, ce rost are să mă mint singură, a zis după câteva momente. Doar știi cum stau...

N-am spus nimic, m-am uitat la ocean, gândindu-mă la Hollywood, încercând să-mi dau seama dacă într-adevăr fusesem acolo sau de fapt visasem toate astea și-ntr-o clipă aveam să mă trezesc acasă, în Arkansas, să sar din pat ca să-mi iau ziarele și să ies pe străzi înainte să se lumineze de ziuă.

— "Tu-i mama mă-sii, a zis Gloria, ca pentru sine. Nu-i nevoie să mă privești așa. Știu că nu-s bună de nimic..."

„Are dreptate“, mi-am zis, la rându-mi, „are perfectă dreptate. Nu e bună de nimic...”

— Mai bine muream atunci, la Dallas. Mereu îmi zic că doctorul ăla m-a salvat de la moarte doar cu un singur scop...

N-am comentat nimic, cu ochii la ocean, gândindu-mă câtă dreptate avea când zicea că nu e bună de nimic și că mai bine ar fi murit atunci, la Dallas. Cu siguranță că i-ar fi fost mai bine moartă.

— Nu sunt altceva decât o inadaptată, îi dădea ea înainte. N-am nimic de oferit nimănui. Și nu te mai uita așa la mine, mi-a zis.

— Nu mă uit la tine deloc, i-am zis. Nici măcar nu poți să mă vezi...

— Ba da, pot.

Mințea. Nu putea să mă vadă. Era prea întuneric.

— N-ar trebui să mergem înăuntru? i-am zis. Rocky voia să te vadă...

— Jegu' ăla, a făcut ea. Știu eu ce voia, dar n-o să mai pupe el. Și nici altcineva, de altfel.

— Ce adică?

— Păi nu știi?

— Ce să știu?

— Ce vrea Rocky.

— A... am zis. Sigur. M-am prins.

— Toți bărbații numai asta vor, a zis ea, dar nu-i problemă. A, nu mă deranjează să mi-o tragă Rocky; îmi făcea o favoare așa cum și eu îi făceam lui – dar dacă, Doamne ferește, rămân?

— Acu' nu te-o fi obsedând chestia asta, nu? am întrebat-o.

— Ba da, mă obsedează. Până acum am reușit să mă păzesc. Dar dacă, totuși, fac un copil? Ți dai seama ce-o să se aleagă de el, nu? Exact ce s-a ales și de noi. Și zău că nu-mi doresc așa ceva. În fine, oricum i-am pus cruce. E o lume de căcat, iar eu i-am pus cruce. O să-mi fie mult mai bine când o să mor, și așa o să le fie și celorlalți. Distrug tot ce ating. Chiar și tu ai zis asta.

— Când am zis eu așa ceva?

— Acum câteva minute. Ai zis că, până să mă cunoști, nici măcar nu-ți trecea prin cap că s-ar putea să dai greș. Păi, ce să zic, nu-i vina mea. Dar n-am ce face, asta sunt. Odată am încercat să mă omor, dar n-am reușit, și n-am avut tupeul să-ncerc iar... Ia zi, vrei să le faci tuturor un serviciu?... m-a întrebat.

N-am răspuns, m-am mulțumit să ascult clipocitul valurilor care se spărgeau de piloni, simțind unduirea debarcaderului și gândindu-mă câtă dreptate avea în tot ce spusese.

Gloria se apucase să cotrobăie în poșetă. Când și-a scos mâna, am văzut că ținea între degete un pistol mic. Nu-l mai văzusem niciodată, dar n-am fost surprins. N-am fost surprins absolut deloc.

— Poftim, a zis ea, întinzându-mi-l.

— Nu vreau, i-am zis. Ia-l de-aici, am refuzat-o eu. Hai să mergem înăuntru, mi s-a făcut frig...

— Ia-l și intră o clipă în teren în locul lui Dumnezeu, mi-a zis, îndesându-mi-l în mână. Hai, împușcă-mă. Numai așa poți să mă scapi de tot chinul ăsta.

„Să știi că are dreptate“, mi-am zis. „Numai așa poate să scape de chin.“ *Când eram mic, îmi petreceam verile la*

ferma bunicului meu din Arkansas. Într-o zi stăteam lângă afumătorie, uitându-mă cum bunica făcea leșie de săpun într-o oală mare de fier, când l-am văzut pe bunicu' venind spre noi foarte agitat. „Nellie și-a rupt piciorul“, ne-a zis bunicu'. Am luat-o peste pârleaz și ne-am dus în grădina unde ara bunicu'. Bătrâna Nellie zăcea pe pământ, scâncind, încă înhămată la plug. Am stat și ne-am uitat, atât am făcut, am stat și ne-am uitat. Bunicu' s-a întors cu pușca pe care și-o luase de la Chickamauga Ridge. „A călcat într-o groapă“, a zis, mângâind-o pe Nellie pe cap. Bunica m-a întors ca să mă uit în altă parte. Am început să plâng. Apoi am auzit o împușcătură. Și-acum mai aud împușcătura aia. Am alergat și m-am prăbușit lângă Nellie, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Țineam foarte mult la calul ăla. În clipa aia l-am urât pe bunicu'. M-am dus la el și am început să-l izbesc cu pumnii în picioare... În aceeași zi mi-a explicat că și el ținea foarte mult la Nellie, dar că a fost nevoit s-o omoare. „Era spre binele ei, nu mai puteam face nimic“, mi-a zis. „Nu mai era bună de nimic. Numai așa puteam s-o scăpăm de chin...“

— Bine, m-am învoit eu. Zi când ești gata.

— Sunt gata.

— Unde vrei?...

— Aici. La tâmplă.

Debarcaderul s-a zguduit când un val mai mare s-a spart de el.

— Acum?

— Acum.

Am apăsat pe trăgaci.

Debarcaderul s-a clătinat iarăși, apoi apa oceanului s-a retras cu un soi de şușuit.

Am aruncat pistolul peste balustradă.

Un polițist s-a așezat lângă mine, pe bancheta din spate, iar celălalt a trecut la volan. Mergeam tare de tot, cu sirena pornită. Era exact aceeași sirenă cu care ne trezeau la maratonul de dans.

— De ce-ai omorât-o? m-a întrebat polițistul care stătea lângă mine, în spate.

— Așa m-a rugat ea, i-am zis.

— Ai auzit, Ben?

— Da, am auzit. E foarte amabil jegosu' ăsta, ce să zic, a răspuns Ben peste umăr.

— ăsta-i singurul motiv? m-a întrebat polițistul care stătea lângă mine, în spate.

— Păi și caii se împușcă, nu-i așa? am zis eu.

...Dumnezeu să te ierte...

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar
ce se virează Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

Horace McCoy (1897-1955) s-a născut într-o familie de origine americano-irlandeză, în Nashville, Tennessee. A părăsit școala la șaisprezece ani, câștigându-și existența ca șofer de taxi, mecanic și comisvoiajor. A luptat în Primul Război Mondial, fiind decorat pentru bravură. În timpul Marii Crize, pleacă la Hollywood, la invitația unui agent, dar nu reușește să obțină rolul pentru care dă probă. Cum recesiunea economică se adâncește, McCoy e nevoit să doarmă în mașini abandonate, să accepte slujbe modeste (culegător de fructe, vânzător etc.), până când e angajat ca bodyguard la un maraton de dans în Santa Monica, experiență pe care o va transfigura în romanul *Și cați se împușcă, nu-i așa?* (*They Shoot Horses, Don't They?*), publicat în 1931. Va continua să scrie scenarii pentru filme de serie B, dar și două romane, *No Pockets in a Shroud* (1931) și *I Should Have Stayed Home* (1938), ambele mărturii ale experiențelor sale de la Hollywood. După nu mai puțin de șaisprezece scenarii, scrie între 1937 și 1940, intră în elita scenariștilor hollywoodieni grație filmului *Gentleman Jim*, cu Errol Flynn. La mijlocul anilor '40, Jean-Paul Sartre, André Gide și André Malraux descoperă romanul *Și cați se împușcă, nu-i așa?*, pe care Simone de Beauvoir îl va considera „primul roman existențialist american”. Deși scriitorii europeni îl socotesc egalul lui Faulkner, Steinbeck și Hemingway, McCoy, falit și alcoolic, cade pradă depresiei. Cu un ultim efort va finaliza romanul *Kiss Tomorrow Goodbye*, cel mai bun roman al său de după *Și cați se împușcă, nu-i așa?*, publicat în 1948. Moare pe 15 decembrie 1955, în timp ce lucra la un nou roman.

